

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - ΟΠΛΑ: Τό νέο βιβλίο του Α. ΣΤΙΝΑ.

Μιά χρήσιμη μαρτυρία για όσους αγωνίζονται για την καθολική κοινωνική απελευθέρωση. Έναντια στο ψέμμα δεξιάς και άριστερας.
ΣΕΛ. 38

Άντι προλόγου...

ΣΕΛ. 1

Ο ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

του Θεόδωρου Γ. Σταυρόπουλου

ΣΕΛ. 5

ΟΜΑΔΑ ΝΕΑΡΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Για την αυτόνομη δράση έναντια
στα κόμματα και στα συνδικάτα.

ΣΕΛ. 20

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

ΣΕΛ. 31

Κοινοποίηση αποφοίτων

μαθητών Λυκείων

ΣΕΛ. 35

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΩΝ

ΣΕΛ. 30

Η ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΣΕΛ. 27

ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΤΕΥΧΟΣ 3

Σεπτέμβριος 1984

Ἀντί προλόγου

ΟΣΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΡΗΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ, "Η ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΩΒΙΣΜΕΝΟΙ ΣΕ ΜΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΑΠΑΘΗ "Η ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ.

"Η δημιουργία ἀνατρεπτικῆς συνείδησης δέν ἔχει τήν οὐσία της στήν "ἀνακάλυψη" ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν ἢ στήν "ἀνακάλυψη" ἑνός τεχνικοῦ σχεδίου γιά τήν κατάξλωσή της, ἀλλά τό πιό οὐσιαστικό αὐτῆς τῆς δημιουργίας εἶναι ἡ συγκρότηση τῶν ἰδεῶν, τῶν ἐμπειριῶν, τῶν βιωμάτων. Συγκρότηση σημαίνει: συμπλέω τήν ἱστορικότητα μέ τήν τωρινή διάσταση καί τήν πραγμάτωση τῆς ἐπιθυμίας μου.

(Ἐλευθεριακή Κίνηση-τεῦχος 2-)

Οἱ Παρισινοί ἐργάτες δέν ξέθαψαν τήν κομμούνα μέσα ἀπό τή γῆ, καί οἱ Ἴσπανοί ἀναρχικοί δέν ἀνακάλυψαν, ὡς διά μαγείας, τίς ἀγροτικές κολλεκτίβες. Καί οὔτε ἀνακάλυψαν, καί οἱ μέν καί οἱ δέ, αὐτούς τοὺς θεσμούς στόν οὐρανό τῶν ἰδεῶν, μετά ἀπό ἐπιθεώρηση ὄλων τῶν μορφῶν διακυβερνήσεως πού βρίσκονται ἐκεῖ αἰώνια ἐκτεθειμένες καί τακτοποιημένες στίς βιτρίνες τους. Συγκρότησαν κάτι πού ἀσφαλῶς ἀποδείχθηκε βιώσιμο μέσα στίς δεδομένες περιστάσεις, τίς ὁποῖες τροποποίησε σημαντικά, καί τό ὁποῖο ἄλλωστε ἐδῶ καί ἑκατό ἢ πενήντα χρόνια ἐξακολουθεῖ νά εἶναι παρόν μέσα στήν ἱστορία.

Συνεπῶς, στό κοιμωνικό ἐπίπεδο, ἡ ἀνάδυση νέων θεσμῶν καί νέων τρόπων ζωῆς δέν εἶναι μία "ἀνακάλυψη". Εἶναι μία ἐνεργός συγκρότηση.

Δέν ἐρχόμαστε ἀπό τό πούθενά, οὔτε ἀπό τό παντοῦ. Ἐρχόμαστε, "καταγόμαστε", ἐντασσόμαστε θεληματικά, συνειδητά στήν μία πλευρά τοῦ ὀδοφράγματος, σ' αὐτήν τῶν καταπιεσμένων ἀνθρώπων.

"Ἐχουν μεταβιβαστεῖ σέ μᾶς ὅλα τά προβλήματα πού ἐνεφανίσθησαν ἐντός καί διά τοῦ ἐπαναστατικοῦ πρᾶττειν τῶν κινήματων τῶν καταπιεσμένων. Προβλήματα καί ἐπιλύσεις τους πού δέν ἀποτελοῦν γιά μᾶς βάρος, ἀλλά τήν S I NE QUA NON συνθήκη τῆς ἀπελευθερώσεώς μας. Εἴμαστε ἐξοπλισμένοι μέ τίς ἥττες καί τίς νίκες, μέ τίς κατακτήσεις καί τά πτωχεύματα τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος. Ἐξοπλισμένως γιά ποῖο πράγμα, γιά νά δημιουργήσουμε τί;

Γιὰ νά κάνουμε νά εἶναι αὐτό πού σήμερα δέν εἶναι, νά πραγματώσου-
με τήν οὐτοπία.

Γιὰ νά δημιουργήσουμε μιὰ κοινωνία χαρακτηριζόμενη ἀπό τήν ἰσό-
τητα τῶν ἀνθρώπων, ἀπό τήν ἐνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ, ἀπό τόν διαρκῆ
καθορισμό τῶν καταστάσεων καί τῆς ζωῆς μας ἀπό ἐμᾶς τούς ἴδιους,
ἀπό τό διαρκές αὐτοτίθεσθαι. -

Μέσα ἀπό τήν ἱστορικὴ σύγκρουση τῶν δυνάμεων τῆς ἐξουσίας καί
τῆς ἀντεξουσίας, μαζύ μέ τὰ διάφορα προβλήματα, παρουσιάζονται σέ
μᾶς λυμένα καί σαφῆ ὀρισμένα ζητήματα.

Εἶναι σαφές πλέον ὅτι σκοπός τῆς ἐπανάστασης εἶναι ἡ ἀπελευθέρω-
ση τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Κάθε ἐπανάσταση πού ἀποτυγχάνει νά ἐπιτελέ-
σει αὐτό τό σκοπό γίνεται ἀντεπανάσταση.

Αὐτό πού πάνω ἀπ' ὅλα θέλουμε νά ἀπελευθερώσουμε εἶναι ἡ δική μας
ζωή καί ὄχι γενικότητες, ὅπως ἡ "Ἱστορία" καί ἡ "Κοινωνία".

Ἡ ἐλευθεριακὴ ἐπανάσταση εἶναι αὐτοεπανάσταση, ἡ ὁποία ἐμπεριέχει
κοινωνικὲς διαστάσεις, καί ὄχι "μαζικὴ ἐπανάσταση" πίσω ἀπό τήν ὁ-
ποία ἐνεδρεῦει ἡ κυριαρχία μιᾶς ἑλίτ.

Ἡ ἐλευθεριακὴ ἐπανάσταση δέν εἶναι ὑπόθεση τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ
βίωμα τοῦ παρόντος. Εἶναι ἡ πράξη, ἡ στηριζόμενη στήν αὐτοδραστηριό-
τητα καί τήν αὐτοκινητοπόληση, πού χωρὶς αὐτή δέν μπορεῖ νά δημιουρ-
γηθεῖ μιὰ νέα, αὐτοδιευθυνόμενη κοινωνία. Μέσα ἀπό μιὰ τέτοια πρά-
ξη συνυφασμένη μέ μιὰ κριτικὴ-ἀματρεπτικὴ-δημιουργικὴ σκέψη μπο-
ροῦμε νά κάνουμε ἀδύνατη τήν ἐπανεμφάνιση τῆς καταστάσεως ἐκεί-
νης κατὰ τήν ὁποία ἡ ἐπανάσταση θά ἐπατήσει αὐτούς πού θέλουν νά
ζήσουν τήν κάθε μέρα, κάνοντας ἐκ νέου ἀνυπόφορη τήν καθημερινή
ζωή.

Τό ἐγώ, βέβαια, τό ὁποῖο θέλουμε νά συγκροτήσουμε μέσα στήν ἐπανα-
στατικὴ διαδικασία, εἶναι ἓνα κοινωνικὸ ἐγώ, δέν ἰσοδυναμεῖ μέ ἕνα
ἀπόλυτο κλεισιμο στόν ἑαυτό του, δέν εἶναι ἀπόλυτος ἑαυτός γιὰ τόν
ὁποῖο οἱ ἄλλοι εἶναι ἡ κόλαση, ὅπως θά ἤθελε ὁ Σάρτρ. Ὁ ἄλλος καί
οἱ ἄλλοι δέν ἀποτελοῦν γιὰ τό ἐπαναστατικὸ ἐγώ τήν κόλαση, ἀλλὰ τὰ
συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ὄλου προβλήματος καί τῆς λύσης του.

Ἡ συγκρότηση τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἐγώ δέν εἶναι συνυφασμένη μέ τήν
ἐξάλειψη τοῦ λόγου τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ μέ τήν ἐξάλειψη τῆς κυριαρχίας
τοῦ λόγου τοῦ ἄλλου ἐπὶ τοῦ δικοῦ μου λόγου.

Βρισκόμαστε, ως κοινωνικά όντα, μέσα στους θεσμούς και δεν μπορούμε να βγούμε από αυτούς. Άλλά ή κινητικότητα μας μέσα σ' αυτούς δεν έχει όρια, και μπορούμε να θέσουμε τά πάντα σέ άμφισβήτηση, συμπεριλαμβανομένης και τής σχέσης μας μέ τους θεσμούς. Ή ξένωση έμφανίζεται μέσα στή σχέση τής κοινωνίας μέ τους θεσμούς της. Ή σχέση όμως αύτή κοινωνίας και θεσμών δεν συνιστά άναπόφευκτά τήν ξένωση.

Δέν ύπάρχει καμμιά άναγκαιότητα, ή όποια να επιβάλλει τήν άυτονομία των θεσμών και τήν κυριαρχία τους επί τής κοινωνίας.

Ή σχέση κοινωνίας και θεσμών συνιστά τό πεδίο εκείνο έντός του όποιου μπορεί να έμφανιστεϊ και ξένωση και έλευθερία. Γι' αυτό ακριβώς δεν μπορεί να θεωρητικοποιηθεϊ, από έπαναστατική σκοπιά, ή λογική τής άδράνειας και του έφησυχασμού. Και τουτο διότι ανάγεται σέ μās, στή θέλησή μας και στή δράση μας, ή δημιουργία θεσμών μέσα στους όποιους θα πραγματώνονται οι άνάγκες και οι επιθυμίες μας, ή δημιουργία θεσμών που θα στηρίζονται και θάπρωθοϋν τήν ύποκειμενικότητα.

Ήριζόμαστε ως άναρχικοί, όχι έπειδή οι άναρχικοί τά έκαναν όλα ή ειπαν τά πάντα, ή έπειδή έξ' όρισμού οι άναρχικοί κατέχουν τήν "αλήθεια" σχετικά μέ τήν κοινωνία και τήν έπανάσταση.

Ήριζόμαστε ως άναρχικοί διότι ο άναρχισμός, και μόνο αυτός, ως ιστορικό κίνημα, άντιπαρατέθηκε όλικά στήν κυριαρχία του κεφαλαίου και στά θεμελιώδη χαρακτηριστικά όχι μόνο τής καπιταλιστικής κοινωνίας, αλλά και γενικώτερα του φαινομένου τής έξουσίας.

Διότι οι άναρχικοί συγκρότησαν, δημιούργησαν εκείνη τή θεωρία και πράξη που άπετέλεσαν και άποτελοϋν, βασισμένες στις συγκεκριμένες άγτεξουσιαστικές άρχές και ήθικές αξίες, τον διαριχή άυτοκαθορισμό των δρώντων και σκεπτόμενων ύποκειμένων.

Διότι οι άναρχικοί συγκρότησαν, δημιούργησαν εκείνη τή θεωρία και πράξη, που δεν άπέτέλεσαν και δεν άποτελοϋν "τήν επιτέλους άνακαλυφθεϊσα μορφή" για τήν όργάνωση του μέλλοντος, που δεν άπετέλεσαν και δεν άποτελοϋν έναν άπαξ διά παντός καθορισμό των πάντων, που δεν μετασχηματίστηκαν σέ ιδεολογία.

Διαπνεόμενοι από τά ιδεώδη τής άνατροπής των σημερινών, βάρβαρων κοινωνικών δομών και τής δόμησης-δημιουργίας μιās άυτοδιευθυνόμενης κοινωνίας και ενός άυτοδιευθυνόμενου άτομου, υιοθετοϋμε, μέσα

Επί της διαμόρφωσης της ιστορίας του επαναστατικού κινήματος, την αναρχική παιδεία του κόσμου και της ζωής.

Με βάση το ιστορικό αναρχικό κίνημα και τα λαμπρά ιδεώδη της αναρχίας θέτουμε και μπορούμε να συγκροτήσουμε το συλλογικό υποκείμενο της σύγχρονης κοινωνικής επανάστασης.

Γ.Κ

Ο ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

του Θεόδωρου Γ. Σταυρόπουλου

δόκτορα του Δικαίου και των οικονομικών και πολιτικών επιστημών
του Πανεπιστημίου Παρισίων.

"Η σημερινή ανθρωπότητα βρίσκεται σε κρίση πολιτισμού ή όποια οδηγεί σε αδιέξοδα." Ήδη αντιμετωπίζει τον κίνδυνο του αυτοαφανισμού της με τον έπαπειλούμενο θερμοπυρηνικό πόλεμο.

Και όμως τό πολιτικό σύστημα που θά διευκόλυνε νά έξέλθουμε από τά αδιέξοδα, τόσο στό έσωτερικό όσο και στις διεθνείς σχέσεις των κοινωνιών, υπάρχει.

"Έχει έφευρεθεί και εφαρμοστεί στην πράξη από τις 'Αρχαίες 'Ελληνικές Δημοκρατίες.

"Έχει θεωρητικά θεμελιωθεί και αναπτυχθεί από την 'Αρχαία 'Ελληνική φιλοσοφία και από μιά ισχυρή μερίδα των συγγραφέων και φιλοσόφων του εύρωπαϊκού διαφωτισμού.

"Έχει καταξιωθεί από την ιστορική πεύρα, και τό επανέφεραν στην ήμερήσια διάταξη τής ιστορίας οι κοινωνικές και πολιτικές επαναστάσεις από τόν 14ο αιώνα μέχρι τόν 20ο." Όμως οι κρατικές έξουσίες, ιδιαίτερα στόν 20ο αιώνα αρνούνται την πολιτική δημοκρατία.

Θά επιχειρήσουμε νά παρουσιάσουμε τις τοποθετήσεις του Κάρλ Μάρξ στην πολιτική δημοκρατία και τό συσχετισμό τους με τις πολιτειολογικές του θεωρίες και θά προσπαθήσουμε νά στηρίξουμε την οργανική σύνδεση τής σοσιαλιστικής θεωρίας και πρακτικής με την πολιτική δημοκρατία και την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ σαν σύμφυτες ιδιότητες του κοινωνικού ανθρώπου.

"Ήδη από τά 1843 ο Μάρξ επί των θεμάτων αυτών έτόνιζε: " Ανθρωποι, μά αυτό θά σήμαινε όντότητες πνευματικές, ανθρώπους ελεύθερους, δημοκρατικούς. Οι άστοι και οι γραφειοκράτες δέν θέλουν νά είναι ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο. Τί μπορούν λοιπόν νά είναι και τί μπορούν νά θέλουν;

Αυτό που θέλουν είναι νά ζούν και νά πολλαπλασιάζονται (και σύμφωνα με τόν Γκαίτε κανείς τους δέν είναι ικανός νά κάνει κάτι περισσότερο).

Είναι αυτό ακριβώς που θέλει και τό ζώο. Τό καθ' αυτό συναίσθημα

τοῦ ἀνθρώπου ἢ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, δέν θά ὑπάρξει παρά μόνον ὅταν ξυπνήσει
στά στήθη τοῦ ἀνθρώπου.

Μόνο αὐτό τό συναίσθημα πού ἐξαφανίστηκε ἀπό τόν κόσμο, μαζί μέ τούς
Ἄρχαίους Ἕλληνες καί μέ τό Χριστιανισμό ἐξατμίστηκε στό γαλάζιο
τ'οὐρανοῦ, μόνον αὐτό τό συναίσθημα, ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, μπορεῖ νά ξανακάνει
τὴν κοινωνία μιὰ κοινότητα ἀνθρώπων ἐνωμένων γιὰ τόν ὕψιστο σκο-
πό τους γιὰ μιὰ δημοκρατική πολιτεία".

Εἶναι σαφεῖς οἱ διατυπώσεις τοῦ Μάρξ γιὰ μιὰ ἐλεύθερη, αὐτοκυβερνώ-
μενη-σοσιαλιστική κοινωνία καί οἱ περί ἐλευθερίας καί δημοκρατίας
ἀπόψεις του.

Οἱ θεμελιώσεις αὐτές ἀποικοῦν σήμερα φλέγουσα ἐπικαιρότητα. Διότι
κατά τὴ σημερινή κρίση παρακμῆς τῆς βιομηχανικῆς-καπιταλιστικῆς
κοινωνίας, μεταξύ τῶν ἄλλων συμπτωμάτων ἐμφανίζονται καί τὰ ἀκό-
λουθα πού ἀφοροῦν τό πνευματικό καί τό πολιτικό ἐποικοδόμημα:
κρατικός-γραφειοκρατικός συγκεντρωτισμός, διαμόρφωση μεγάλων κομ-
μάτων μέ προσωποπαγή δόμηση ἢ μέ συγκεντρωτική-γραφειοκρατική
διάρθρωση, ἢ κομμάτων πού χαρακτηρίζονται καί ἀπό τὴν ἀρχηγική-
μεσσιάνική δόμηση καί ἀπό τὴ γραφειοκρατική διάρθρωση.

Ἡ ἐπίθεση κατά τῆς πολιτικῆς δημοκρατίας ἀπό μέρους τῶν ση-
μερινῶν κομμάτων ἐκδηλώνεται πολὺπλευρα:

Πρῶτο: Ἀπουσιάζει ἀπόλυτα ἡ Δημοκρατία καί ἡ διακίνηση τῶν ἰδεῶν
στό ἐσωτερικό τῶν σημερινῶν κομμάτων.

Δεύτερο: Ἡ ἡμιμάθεια καί ἡ ἀμάθεια τῶν ἡγετῶν καί τῶν "ἀνθρώ-
πων" τοῦ μηχανισμοῦ συνδυάζεται μέ τὴν εὐνοιοκρατική ἀνάδειξη,
ἐκ τῶν ἄνω καί διὰ τοῦ τυφλοῦ μηχανισμοῦ ἀτόμων διανοητικῆς στάθ-
μης κάτω τοῦ μετρίου, τυφλῶν ὀργάνων τῆς ἡγεσίας καί τοῦ μηχανισμοῦ.

Τρίτο: Ἡ ὕψιστη φροντίδα τοῦ κυβερνῶντος κόμματος ὁποιασδή-
ποτε "ἰδεολογικῆς" (;) ταυτότητας, εἶναι ἡ πραγμάτωση καί ἡ ἐμπέδω-
ση τῆς παντοδυναμίας τοῦ κράτους.

"Τό Κράτος εἶναι ἡ πιό διακεκριμένη, ἡ κατ'ἐξοχήν ὀργάνωση τῆς
σημερινῆς κοινωνίας", διακηρύσσει ὁ VALERY GIS CAR D'ESTAIN τὴ 1η
Γενάρη 1975. Τὴ θέση του αὐτὴ θά τὴν προωθήσουν μέχρι τίς ἔσχατες
ἐξωτερικεύσεις τους οἱ σημερινοὶ δικτάτορες τύπου Πινοσέτ, Ἐβρέν,
Γιαρουζέλσκυ κ. ἄ., ἐνῶ τὰ μεγάλα βιομηχανικά κράτη ἔχουν τὴ διαρκῆ
τάση νά καταστήσουν παντοδύναμη τὴν ἐκτελεστική ἐξουσία σέ βάρος

τοῦ κοινοβουλίου καί τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν (πνευματικῶν, συνδικαλιστικῶν, ἐλευθεριῶν τύπου κ.λ.π.). Παράλληλα τά Ἀνατολικά κράτη χαρακτηρίζονται ἀπό τόν πολιτικό δεσποτισμό καί τόν ὀλοκληρωτισμό.

Τό τραγικώτερο εἶναι ὅτι αὐτά τά τελευταῖα ἔχουν συγκροτήσει τά πιά στυγνά, μεσαιωνικοῦ τύπου, ὀλοκληρωτικά καθεστώτα στήν κοινωνική καί οἰκονομική βάση τοῦ κρατικοῦ-βιομηχανικοῦ καπιταλισμοῦ στό ὄνομα τοῦ σοσιαλισμοῦ καί τῶν ἰδεῶν τοῦ Κάρλ Μάρξ.

Αὐτή ἡ καταδυνάστευση τῆς πολιτικῆς κοινωνίας συντελεῖται ἀπό μιά μερίδα κοιμμάτων στό ὄνομα τῆς Δημοκρατίας καί ἀπό μιά ἄλλη μερίδα στό ὄνομα τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ἡ πυρήνας τῶν σχέσεων παραγωγῆς καί ἐκμετάλευσης τῆς ἐργατικῆς δύναμης στά βιομηχανικά κράτη τῆς Δύσης εἶναι ἡ σχέση ἰδιωτικοῦ κεφαλαίου καί μισθωτῆς ἐργασίας, ἐνῶ στά ἀνατολικά κράτη ὁ πυρήνας τῶν σχέσεων παραγωγῆς καί ἐκμετάλευσης εἶναι ἡ σχέση τοῦ κράτους-καπιταλιστῆ, ἐργοδότη, καί τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἐξαρτημένης καί ὑποταγμένης μισθωτῆς ἐργασίας.

Καί ὅμως ὁ Κάρλ Μάρξ ἀνέλυσε καί ἀπεκάλυψε μέ τήν αὐστηρότητα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν αὐτή τή θεμελιώδη σχέση παραγωγῆς καί ἐκμετάλευσης πού ἀποτελεῖ τό βάθος τῆς κραδικῆς θεσμοποιημένης βίας καί ὅλων τῶν μορφῶν τοῦ πολιτικοῦ δεσποτισμοῦ καί τοῦ κρατικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ τῆς νεώτερης καί τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

Ἰχνηθετώντας τίς τοποθετήσεις τοῦ Κάρλ Μάρξ γιά τή Δημοκρατία καί τήν ἐλευθερία διαπιστώνουμε ὅτι ὁ ἰδρυτής τοῦ ἐπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ τίς στηρίζει στή βάση μιᾶς σοσιαλιστικῆς αὐτοδιαχειριζόμενης οἰκονομίας καί αὐτοκυβερνώμενης δημοκρατικῆς κοινωνίας σέ διεθνές ἐπίπεδο, καί δὴ στίς πιά ἀναπτυγμένες βιομηχανικές χώρες τοῦ καπιταλισμοῦ.

Ξεκινώντας ἀπό τή συνθετική αὐτή ἐκτίμηση τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου διανοητῆ διαπιστώνουμε ἐκ προοιμίου τρεῖς οὐσιώδεις ἀντιπαραθέσεις τῶν ἐπιγόνων:

Ἀντιπαραθέση πρώτη:

Ἡ ρόλος τοῦ κράτους πρέπει νά ἐνισχυθεῖ γιά νά συμβάλλει στή δικαιότερη ἀνακατανομή τοῦ κοινωνικοῦ εἰσοδήματος μεταξύ ἐργοδοτῶν καί ἐργαζομένων μέ τή συμβολή τῆς πλεΐσης τῶν ἐργατικῶν συνδικα-

των (Μπερνστάιν).

Ἡ ἀποψη αὐτὴ ἀφήνει ἀθικτὴ τὴ κοινοβουλευτικὴ μορφή τοῦ πολιτεύματος. Ὁδηγεῖ ὁμως στὸ ἀδυνατίσμα τοῦ ρόλου τοῦ κοινοβουλίου καὶ στὴν ἰσχυροποίηση τοῦ ρόλου τῆς κρατικῆς ἐξουσίας. Ἡ ἀποκορύφωσή της ὀδηγεῖ στὶς σημερινές πολιτειολογικὲς ἀντολήψεις γοὰ τὸ "κοινωνικὸ κράτος".

Ἀντιπαράθεση δευτέρα:

Ὁ σοσιαλισμὸς εἶναι πραγματοποιήσιμος μέσα στὰ πλαίσια τοῦ μεμονομένου καὶ ἀπομονωμένου ἐθνικοῦ κράτους. (LASSALLE). Οἱ ἔσχατες ἐξωτερικεύσεις τῆς ἀντιμαρξικῆς αὐτῆς ἀποψῆς ὑπῆρξαν ἡ θεωρία καὶ ἡ πρακτικὴ τοῦ "σοσιαλισμοῦ" σὲ μιὰ μόνη χώρα" τὴν ὁποία ἡ σταλινικὴ γραφειοκρατία τὴν ὀδήγησε σὲ ἐκδηλώσεις ἀγριανθρωπισμοῦ.

Ἀντιπαράθεση τρίτη:

Στὴν ἀντίληψη τοῦ Μάρξ γιὰ τὸν πολιτικὸ αὐτοκαθορισμὸ καὶ γιὰ τὴν αὐτοκυβέρνηση τῶν ἐργαζόμενων-πολιτῶν ὁ Λένιν ἀντιπαραθέτει τὴ θεωρία του, περὶ "κόμματος-πρωτοπορείας τοῦ προλεταριάτου" φερῶς τῆς ἐπαναστατικῆς θεωρίας καὶ ὀδηγοῦ τῆς πράξης γιὰ τὴν κατάληψη, ὄχι τὴν κατὰ τὸν Μάρξ κατάλυση καὶ ἀποδυνάμωση, ἀλλὰ τὴν κατάληψη τῆς κρατικῆς ἐξουσίας μετὰ τὴν ὀνοματολογία "δικτατορία τοῦ προλεταριάτου".

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ ἀντινομία αὐτῆς τῆς ἔννοιας θεωρῶντας τὴν ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης, ἡ θεωρία τῆς πρωτοπορείας τοῦ κόμματος, μοναδικοῦ κατόχου τῆς θεωρίας καὶ ὀδηγοῦ, παραπέμπει στὴν ἰδεαλιστικὴ φιλοσοφία τοῦ Χέγκελ γιὰ τὴν οὐσιαστικὴ πρωτοπορεία τοῦ "πνεύματος" ἀπέναντι στὴν ἀκίνητη μάζα ἢ τῆς ἀπόλυτης ἰδέας τοῦ Πλάτωνα ἀπέναντι στὴ φθαρτὴ ἔλλα.

Γιὰ τὸν Λένιν καὶ τὸ δάσκαλό του Κάουτσκι ἡ ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ μόνη της εἶναι ἐγγενῶς ἀνίκανη νὰ ἀποκτήσει πολιτικὴ συνείδηση καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται τὸ κόμμα τῶν "ἐπαγγελματιῶν ἐπαναστατῶν" ποὺ θὰ εἰσαγάγει ἀπὸ τὰ ἔξω, μέσα στὶς "μάζες", τὴν πολιτικὴ συνείδηση, ἢ τὴν "πολιτικοποίηση" ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ σημερινοί

ἐπιγόνου τοῦ λενινισμοῦ.

Αὐτή ἡ ἀντίληψη ἔρχεται σέ ἀπόλυτη σύγκρουση μέ τήν Ἀριστοτελική θεωρία περί πολιτικῆς κοινωνίας καί τῆς πολιτικῆς φύσης τοῦ κοινοτικοῦ ἀνθρώπου, συνιστᾷ δέ θεμελιώδη ἀναθεώρηση τῶν πολιτικῶν θεμελιώσεων τοῦ Κάρλ Μάρξ.

Ὁ Μάρξ ἤδη ἀπό τά 1842 μάχεται ὑπέρ τῶν συγκειρομένων δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν καί ἐναντίον τῆς τυρανίας καί τοῦ δεσποτισμοῦ.

Ἐγκαινιάζει τήν ἐπαναστατικήν του δράση μέ τό ἀρθρο-μελέτη του ἐναντίον τοῦ πρῶσιμου νόμου πού ἐπιβάλλει τή λογοκρισία. Στήν ἐργασία του αὐτή ὁ Μάρξ παρατηρεῖ μεταξύ τῶν ἄλλων τά ἀκόλουθα:

"Ὁ νόμος ὁ ὁποῖος ἐνοχοποιεῖ τίς γνώμες δέν εἶναι ἕνας νόμος καμωμένος ἀπό τό κράτος γιά τοὺς πολίτες, ἀλλά ὁ νόμος ἐνός κόμματος ἐναντίον ἐνός ἄλλου κόμματος. Δέν εἶναι ἕνας νόμος ἔνωσης ἀλλά ἕνας νόμος διάσπασης, καί ὅλοι οἱ νόμοι πού διαιροῦν εἶναι ἀντιδραστικοί. Ὁ ἕνας μπορεῖ νά κάνει αὐτό πού ὁ ἄλλος δέν ἔχει τό δικαίωμα νά κάνει, ὄχι διότι τοῦ λείπει μιά ἀντικειμενική ἰδιότητα ὅπως, γιά παράδειγμα συμβάλνει στό παιδί πού δέν μπορεῖ νά υπογράψει συμβόλαια, ἀλλά διότι εἶναι ὑποπτος γιά τά αἰσθήματά του, γιά τίς γνώμες του. Τό κράτος πού στηρίζεται στή δημόσια ἠθική προϋποθέτει σάν ἀρχή τῶν μελῶν του στή γνώμη τοῦ κράτους, ἔστω καί ἂν θά ὤφειλαν νά βρεθοῦν σέ ἀντίθεση μέ ἕνα ἀπό τά ὄργανα τοῦ κράτους, τή κυβέρνηση. Ἀλλά μέσα σέ μιά κοινωνία, στήν ὁποία μόνον ἕνα ὄργανο αὐτοθεωρεῖται ἀποκλειστικός κάτοχος τοῦ κρατικοῦ λόγου, καί τῆς κρατικῆς ἠθικῆς, ὅπου μιά κυβέρνηση τοποθετεῖται, σέ ἀντίθεση ἀρχῆς, μέ τό λαό, καί θεωρεῖ κατά συνέπεια τή δική της ἰδιαίτερη γνώμη ἂν καί ἀντίθετη πρός ἐκείνη τοῦ κράτους, σάν τή γενική καί κανονική γνώμη, (τότε μέσα σ' αὐτή τή κοινωνία) ἡ κακή συνείδηση τῆς φαντασίας ἀνακαλύπτει νόμους ἐνοχοποιητικούς, νόμους ἐκδικητικούς, ἐναντία σέ μιά γνώμη πού συγκρούεται μόνο μέ ἐκείνη τῶν μελῶν τῆς κυβέρνησης.

Οἱ νόμοι τῆς λογοκρισίας θεμελιώνονται στήν ἀπουσία γνώμης, στήν ὕλη, τήν ἀνήθικη ἀντίληψη πού κάνουν γιά τό κράτος. Εἶναι μιά ἀδιάκριτη κραυγή τῆς κακῆς συνείδησης. Καί μέ ποιό τρόπο μποροῦν νά ἐφαρμόσουν ἕνα παρόμοιο νόμο; Μέ ἕνα μέσο πολύ πιά ἐξοργιστικό

ἀπ' αὐτόν τόν ἴδιο τόν νόμο, μέ χαφιέδες. "Ἡ ἀκόμα διακηρύσσοντας μέ μιᾶ προκαταρκτική σύμβαση ὅτι ὀλοκληρες φιλολογικές τάσεις εἶναι ὑποπτες".

Ἡ κριτική τοῦ Μάρξ κατὰ τῆς λογοκρισίας ἀνάγει στήν κριτική τοῦ Ἀριστοτέλη κατὰ τῆς τυρρανίας καί στηρίζεται στή θεμελίωσή του γιά τήν πολιτική κοινωνία που εἶναι οὐσιωδῶς προέχουσα καί περιέχει ὅλες τίς ἄλλες, δηλαδή τοὺς πολιτικούς καί πολιτιστικούς συλλόγους, τὰ ἱδρύματα τῆς παιδείας καί τῆς τέχνης, κ.λ.π.

Ἀντίστοιχα ὁ Μάρξ ἐπαιτεῖ τή συγκρότηση τοῦ κράτους τῶν πολιτῶν καί τῶν πολλῶν κομμάτων. Τό μονοκομματικό κράτος καί τή νομοθεσία του τὰ καταγγέλει σάν φατριαστικά, ἀπικυρώνοντας ἔτσι τήν πλουραλιστική καί πολυδιάστατη σύνθεση τῆς πολιτικῆς κοινωνίας. Ἡ θέση αὐτή μᾶς παραπέμπει στή μεθοδολογική ἔποψη τοῦ Ἀριστοτέλη γιά τήν πολυμορφία τῆς οὐσίας. Παράλληλα, μέ τήν πολιτειολογική καί κοινωνιολογική θεώρηση τῶν προβλημάτων, προωθεῖται καί ἡ ὑποκειμενική-ψυχολογική τους διάσταση.

Εἶναι γνωστό ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης εἶναι ὁ πρῶτος στήν ἱστορία τοῦ ἰσχύοντος πολιτισμοῦ που ἔχει θέσει καί λύσει τό ζήτημα: Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶο πολιτικό καί λογικό καί κατὰ τοῦτο διαφέρει ἀπό τὰ κατώτερα εἶδη τῶν ἐμβίων ὄντων.

Ὁ Μάρξ δέχεται σάν σύμφυτες ιδιότητες τοῦ ἀνθρώπου τήν πνευματική του ὑπόσταση, τήν ἐλευθερία του, τή δημοκρατική-κοινωνική του διάσταση καί τήν πολιτική του βούληση.

"Ἐτσι ἡ πολιτική κοινωνία, ἡ ἐλευθερία, ἡ λογική ἀποτελοῦν τὰ συστατικά στοιχεῖα τῆς ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ἡ ὁποία συνιστᾶ τό ΓΕΝΟΣ, τόν "ὑφιστοισιοπό" σέ σχέση μέ τίς μερικώτερες κατηγορίες τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης καί πράξης, σέ σχέση μέ τοὺς μερικώτερους σπόχους που ἀποτελοῦν τὰ ΕΙΔΗ.

Συνακόλουθα ὁ Μάρξ συνεχίζει καί ἐμβαθύνει τή θεωρία τῆς πάλης τῶν τάξεων στό ἱστορικό ἐπίπεδο τοῦ βιομηχανικοῦ καπιταλισμοῦ.

Μέσα ἀπό τή σχέση κεφαλαίου καί μισθωτῆς ἐργασίας, τήν ἐμπορευματοποίηση τοῦ προϊόντος καθῶς καί τῆς ἐργατικῆς δύναμης τοῦ ἐργάτη, ἀλλά καί μέσα ἀπό τοὺς μηχανισμούς τῆς ἀγορᾶς καί τοῦ

ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ, παράλληλα ἢ διάθλαση καὶ ἡ ἐξαφάνιση τοῦ γεγονότος τῆς ὑπερεργασίας καὶ τῆς ὑπεραξίας καὶ τῆς καπιταλιστικῆς των ἰδιοποίησης, μέ τὸ ἀπατηλὸ πέπλο τοῦ μισθοῦ, ὁ Μάρξ ἀνακαλύπτει τὴν ἈΛΛΟΤΡΙΩΣΗ τῆς συνείδησης καὶ τῆς ὑπόστασης τῶν ἐργαζομένων, ἡ ὁποία, μέσα ἀπὸ τῆ διαδικασίᾳ τῆς κοινωνικῆς-τεχνοκρατικῆς διαίρεσης τῆς ἐργασίας καὶ τῆς συγκεντροποίησης τῆς οἰκονομίας καὶ τοῦ κράτους ἐντείνεται ἐπικίνδυνα κατὰ τῆς διανοητικῆς ἀνάπτυξης καὶ ψυχολογικῆς ἰσορροπίας των.

Ἐπισημαίνει τὸν κίνδυνον τῆς ψυχολογικῆς ἀποδοξῆς τῆς προλεταριακῆς κατάστασης καὶ τῆς εἰδόκνευσης καὶ προσδιορίζει ὅτι:

"Ὁ καπιταλισμὸς τελειοποιεῖ τὸν ἐργάτη καὶ ἐξευτελίζει τὸν ἄνθρωπο". Σέ ἀντιπαράθεση μέ τὴν πολυεπιστημονικὴ εὐρύτητα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων διαπιστώνει μαζί μέ τὸν LEMONDY καὶ ἄλλους ὅτι ἡ εἰδόκνευση "μικραίνει τὸν ἄνθρωπο". Ὁ Μάρξ ἐπ' αὐτοῦ συμπεραίνει:

"Αὐτὸ ποῦ χαρακτηρίζει τὴ διαίρεση τῆς ἐργασίας στό ἐσωτερικὸ τῆς νεώτερης κοινωνίας, εἶναι ὅτι γεννᾷ τρεῖς εἰδικότητες, τὰ εἶδη καὶ μαζί μέ αὐτά τὴν ἡλιθιότητα τοῦ ἐπαγγέλματος".

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΣΜΟΣ-ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΙΔΙΚΕΥΣΗ-ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΔΕΣΠΟΤΙΣΜΟΣ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ θεμελιώδη χαρακτηριστικὰ τοῦ βιομηχανικοῦ καπιταλισμοῦ στὴν περίοδο τῆς ὀλοκληρωτικῆς του κυριαρχίας.

Ὁ Μάρξ, στόν 19ο αἰώνα, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ κυβερνήσεις τῶν βιομηχανικῶν-καπιταλιστικῶν κρατῶν στὴ Δυτικὴ καὶ Βόρεια Εὐρώπη καὶ στὴ Βόρεια Ἀμερικὴ ἐφαρμόζουν τὴ Ρικαρντιανὴ πολιτικὴ τοῦ οἰκονομικοῦ φιλελευθερισμοῦ, συνδυασμένα, εἶναι ἀλήθεια, μένα τευθύνσεις ἔντονου προστατευτισμοῦ σπὴν οἰκονομία, ἐπισημαίνει μαζί μέ ἄλλους διανοητὲς καὶ συγγραφεῖς τὴ σαφὴ τάση τοῦ πολιτικοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ σάν πολιτικοῦ συστατικοῦ στοιχείου τοῦ συστήματος. Αὐτὸ τὸ πολιτικὸ συστατικὸ τοῦ βιομηχανικοῦ καπιταλισμοῦ θεμελιώνεται στό κοινωνικὸ βᾶθος τῆς ἐκμεταλευτικῆς καὶ ἀλλοτριωτικῆς σχέσης τοῦ συγκεντρωμένου κεφαλαίου καὶ τῆς μισθωτῆς ἐργασίας στὴν παραγωγή, στὴν διαδικασίᾳ τῆς συσσώρευσης καὶ τῆς συγκεντροποίησης τοῦ κεφαλαίου καὶ τοῦ κράτους στό μακροοικονομικὸ καὶ πολιτικὸ ἐπίπεδο, στὴ ψυχολογικὴ ἐσωτερικὴ ἐκμετάλλευση καὶ ἀποδοχὴ τῆς τυφλῆς πειθαρχίας στὴν ἱεραρχία τοῦ ἐργοστασίου καὶ τοῦ κράτους, στὴν κυριαρχία τῆς ἰδεολογίας τῆς εἰδόκνευσης καὶ τοῦ

έπαγγέλματος που συνιστούν καταστάσεις ανώμαλες, ασυμβίβαστες προς την πνευματική ανάπτυξη, τη λογική συγκρότηση, την πολιτική φύση και την ελευθερία του κοινωνικού ανθρώπου.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο της προβληματικής του ο Κάρλ Μάρξ αναλύει συνθέτει και επισημαίνει, αναπτύσσει και την πολιτική του δράση κατά την οποία μαζί με τον συνολικό αγώνα έναντι του καπιταλιστικού συστήματος και του κράτους και στην ιστορική του προοπτική για μια σοσιαλιστική αναδιάρθρωση της οικονομίας των ελεύθερων συναιτερισμένων παραγωγών στην πολιτική θεμελίωση της αυτοκυβέρνησης και της άμεσης δημοκρατίας, υπερασπίζεται την πολιτική δημοκρατία, τις πολιτικές ελευθερίες και τις συνταγματικές έγγυήσεις και μάχεται έναντι των απολυταρχικών θρασυτάτων και των στρατιωτικών πραξικοπημάτων.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

ΤΗΣ ΜΑΡΞΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗΣ

Η αντίληψη για την πολιτική δημοκρατία στο Μάρξ δεν συνιστά καθόλου μια τακτική αντίληψη, ούτε ένα κάποιο τακτικό έλιγμό στη στρατηγική για την επίβολή μιας δικτατορίας ενός κόμματος με το έμβλημα της "δικτατορίας του προλεταριάτου".

Τό πολιτικό καθεστώς της δικτατορίας ενός κόμματος πάνω σε όλα τα άλλα κόμματα είναι απόλυτα ξένο προς την πολιτική σκέψη και δράση του Μάρξ.

Ο Μάρξ είναι αντίπαλος προς τον απολυταρχικό τρόπο άσκησης της εξουσίας από τό κυβερνών κόμμα έστω και αν αυτό τό τελευταίο άγνέχεται την ύπαρξη και άλλων κομμάτων.

Όπως κιόλας μάς βεβαίωσε ο ίδιος, μια δημοκρατική κοινωνία, μια κοινωνία που να αποτελείται από ανθρώπους ελεύθερους δημοκρατικούς, πνευματικά ανεπτυγμένους και αίσθητικά καλλιεργημένους συνιστά "τόν ύψιστο σκοπό" του κινήματός του.

Ο Μάρξ, σαν άφετηρία, σαν υποκείμενο και σαν σκοπό του επαναστατικού σοσιαλιστικού κινήματος θεωρεί τον άνθρωπο και στά δύο επίπεδα και στό κοινωνικό-πολιτικό και στό προσωπικό-πνευματικό.

Έτσι ξεκινώντας από την ανθρωπιστική άποψη της πολιτικής σκέψης και πράξης επικρίνει ως μή ουσιαστική και γι' αυτό μή αποτελεσματική την αντιπολίτευση του έστικού φιλελευθερισμού έ-

ναντίον τῆς λογοκρισίας ἐπισημαίνοντες ὅτι: «εἶναι στίς συνήθειες τοῦ φιλελευθερισμοῦ τῆς ἐπιφάνειας πού ἀρέσκειται νά ἀποσπᾶ παραχωρήσεις, νά θυσιάζει τά πρόσωπα, δηλαδή τά ὄργανα καί νά διατηρεῖ τά πράγματα, δηλαδή τοὺς θεσμούς. Ἡ προσοχή ἐνός ἐπιπόλαιου κοινοῦ εἶναι ἔτσι ξεστρατισμένη.

Ἐντὶ νά στραφεῖ ἐναντίον τοῦ πράγματος (τοῦ θεσμοῦ) στρέφεται ἐναντίον τῶν προσώπων. Βλέποντας μιάν ἀλλαγὴ στὰ πρόσωπα, τὸ κοινό φαντάζεται ὅτι ἔχει πετύχει τὴν ἀλλαγὴ τοῦ πράγματος. Τὰ βλέμματα ἀποπροσανατολιζοῦνται ἀπὸ τὴ λογοκρισία γιὰ νά στραθοῦν ἐναντίον τῶν λογοκριτῶν».

Ὁ Μάρξ ἀπὸ τίς πρῶτες ἐργασίες του ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ ἀγῶνας ἐναντίον τῆς ἀπολυταρχίας καί τοῦ δεσποτισμοῦ εἶναι ἀγῶνας ἐναντίον τῶν θεσμῶν πού ἀρνῶνται τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἀποδέχονται αὐτοὺς τοὺς θεσμούς, δέν ἔχουν συνειδητοποιήσει τὴν ἀνθρώπινη ἰδιότητά τους ἢ τὴν ἔχουν ἀρνηθεῖ. Τὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ Μάρξ τὸ ἀναφέρει καθαρά καί διατυπώνει:

« Ἡ οὐσιώδης ἀρχὴ τῆς μοναρχίας εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ περιφρονημένος, ὁ περιφρονητέος, ὁ ἀπανθρωποποιημένος ἄνθρωπος..... »

Καί ὁ MONTESQUIEU ἔχει πολὺ ἄδικο νά προσπαθεῖ νά τιμῆσει αὐτὴ τὴν ἀρχή. Τὸ μπορεῖ διότι διακρίνει τὴ μοναρχία, τὸ δεσποτισμὸ καί τὴν τυρρανία. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι ὀνόματα μιᾶς καί τῆς ἴδιας ἀντίληψης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαφορετικῶν ἠθικῶν ἐπιπέδων, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ παραμένει ἡ ἴδια. Ἐκεῖ ὅπου ἡ μοναρχικὴ ἀρχὴ εἶναι ἡ πλειοψηφούσα, οἱ ἄνθρωποι εἶναι σέ μειοψηφία, ἐνῶ ἐκεῖ πού δέν ἔχει τεθεῖ σέ ἀμφισβήτηση δέν ὑπάρχουν ἄνθρωποι». (Ἐπιστολὴ στὸν RUGE: Κολωνία-Μάης 1843).

Ἡ πεποίθηση τοῦ Μάρξ γιὰ τὴν πολιτικὴ ἀποτελεσματικότητα τῆς Γαλλικῆς ἐπανάστασης καί γιὰ τὴν ἀξία καθ' ἑαυτὴ τῆς πολιτικῆς δημοκρατίας, δέν εἶναι καθόλου αἰσθητικὴ ὅπως θέλουν νά τοῦ ἀποδώσουν μερικοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ μαρξισμοῦ. Οἱ τοποθετήσεις τοῦ Μάρξ στὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι σαφεῖς: Διατυπώνει:

«Δέν εἶναι δύσκολο νά ἔρθουν σέ σύγκρουση οἱ ἐπιθυμίες τοῦ βασιλιά πού ὀνειρεύεται ἕνα μεγάλο παρελθόν, γεμᾶτο ἀπὸ κληρικούς, ἰππότες καί δουλοπάροικους μέ τίς ὀπτικές τῶν ἰδεαλιστῶν πού θέλουν καθαρὰ καί ἀπλᾶ τὴ συνέπεια τῆς Γαλλικῆς ἐπανάστασης, συνεπῶς τελικὰ πάντοτε τὴ δημοκρατία καί τὴν τάξη μιᾶς ἐλεύθερης ἀνθρωπότητας

άντι για τήν τάξη τών νεκρών πραγμάτων".

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΡΧΗ ΔΙΕΠΕΙ
ΤΟΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥ ΕΡΘΟΥΤΟΥ ΜΑΡΞ.

Οί' θεμελιώσεις του Μάρξ για τήν πολιτική δημοκρατία, για τόν πολιτικό άνθρωπο καί τήν πολιτική κοινωνία τών "ελεύθερων συνεταιρισμένων παραγωγών" διέπουν τό σύνολο του έργου του.

Μέσα από τις διαδοχικές δεκαετίες τής πολιτικής καί συγγραφικής του δραστηριότητας προωθεί καί έμβαθύνει τήν ανάπτυξη τής "Δημοκρατικής Αρχής" συμπλεγμένη μέ τήν εργασία του καί τήν προοπτική του για τή σοσιαλιστική επανάσταση.

"Έτσι σέ όλη τή δεκαετία του 1840 παρουσιάζει τά έργα του "Συμβολή στην κριτική τής φιλοσοφίας του δικαίου του HEGEL", τά "Χειρόγραφα του 1844", "τό έβραϊκό ζήτημα" καί πλήθος άλλων εργασιών όπου θέτει τά ζητήματα τής απαλλαγής του εργαζόμενου από τήν αλλοτρίωση τής μισθωτής εργασίας, του πολίτη από τήν αλλοτρίωση τής οικογένειας, από τήν "ήλιθιότητα του επαγγέλματος" καί γενικώτερα από τήν ζωώδη καταπίεση τής λεγόμενης "ιδιωτικής ζωής", καί του ανθρώπου από τή θρησκευτική αλλοτρίωση.

'Εξ' άλλου μέ τις πολιτειολογικές εργασίες του τής δεκαετίας του 1850, όπως ή 18η Μπρυμαίρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη καί άλλες, εμπλουτισμένες καί από τήν πλούσια πείρα τής πρώτης πανευρωπαϊκής εργατικής επανάστασης του 1848, υπερασπίζεται συνολικά τή Δημοκρατία σάν γενική κατάσταση τών πολιτών, καί τις συγκεκριμένες πολιτικές ελευθερίες σάν λειτουργίες τών εργαζομένων πολιτών έναντι τών αστικών κομμάτων καί έναντι τής αστικής τάξης, ή διαταρομαγμένη από τήν εμφάνιση στον ορίζοντα τής ιστορίας, τής δημοκρατίας τών παραγωγών-πολιτών, τήν φυλακίζει παραδίνοντάς την στό δεσμοφύλακα στρατηγό. (Πρόκειται για τή στρατιωτική δικτατορία του στρατηγού Καβαινιάκ τόν 'Ιούνη του 1848).

Στό σημείο αυτό καί μέ τήν ευκαιρία τών 100 χρόνων από τό θάνατο του Μάρξ έπωφελοῦμαι τής ευκαιρίας νά διατυπώσω τις ακόλουθες προτάσεις:

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ δέν ταυτίζεται μέ τήν αστική δημοκρατία. Συνιστά δέ μαζί μέ τήν ΕΠΙΣΤΗΜΗ καί τήν ΤΕΧΝΗ μιάν από τις θεμελιωδέστερες ανακαλύψεις τής ανθρωπότητας στην ιστορική πορεία

της αυτοσυνείδησης της.

Γι' αυτό η πολιτική δημοκρατία αποτελεί κατάκτηση ΕΣΑΕΙ της ανθρωπότητας στην ιστορική πορεία της αυτοσυνείδησης της.

Συνεπώς αποτελεί συστατικό στοιχείο, μεθοδολογική κατεύθυνση και πρακτική, ύψιστο σκοπό στον αγώνα των παραγωγών-πολιτών για την κατάλυση του καπιταλιστικού συστήματος, είτε του διευθυνόμενου (ιδιωτικού καπιταλισμού) στη Δύση είτε του κρατικού καπιταλισμού της Ανατολής, και για την πραγμάτωση του ΑΝΘΡΩΠΟΥ με το Σοσιαλισμό.

Είναι γνωστό ότι η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, η θεμελιώδης αυτή απαίτηση του κοινωνικού ανθρώπου, διαπομπεύθηκε βάναισα από όλα τα ολοκληρωτικά καθεστώτα του 20ου αιώνα.

Γι' αυτό είμαστε υποχρεωμένοι να την προσδιορίσουμε στη μεγαλύτερη δυνατή της προσέγγιση:

Στην άρνητική της έκδήλωση είναι η απόφαση κάθε εξωτερικής καταπίεσης και καταναγκασμού: οικονομικού, κρατικού, πολιτικού, ιδεολογικού, ψυχολογικού, και παράλληλα η απόφαση κάθε μορφής έσωτερικής καταπίεσης, αυτής που προέρχεται από την έσωπερίκευση και την ψυχολογική αποδοχή των δομών της καταπίεσης, των προλήψεων και των δεισιδαιμονιών.

Στη θετική της έκδήλωση, η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ταυτίζεται με την αμόδωρητη ανάπτυξη και άνθιση της προσωπικότητας, σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής και στις διαπροσωπικές σχέσεις.

Στό πολιτικό, στό μακροκοινωνικό επίπεδο ο προβληματισμός προς την πραγμάτωση της ελευθερίας αποσαφηνίζεται:

"Ελευθερία είναι η ελευθερία εκείνων που έχουν διαφορετική γνώμη από την εξουσία. Όταν η ελευθερία περιορίζεται στους δπαδούς της κυβέρνησης, της εξουσίας, γίνεται προνόμιο 'τό πιο αποκρουστικό", τονίζει με την επιγραμματικότητα που τή διέκρινε η Ρόζα Λούξεμπουργκ, η οποία στη συνέχεια με βάση τις θεωρητικές θεμελιώσεις του Μάρξ τοποθετεί το ζήτημα της πολιτικής ελευθερίας στό ιστορικό επίπεδο της διαδικασίας για τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΟ ΣΧΗΜΑ «ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑ
ΤΟΥ
ΚΑΙ Η ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ἐκ τῆν μέχρι τώρα ἀνάπτυξη προκύπτει ὅτι ἡ ἔννοια τῆς πολιτικῆς δημοκρατίας εἶναι ὀργανικά ἐντεταγμένη στό ἐπιστημονικό ἔργο καί στήν πολιτική πρακτική τοῦ Μάρξ. Ἀντίθετα ἡ ἔννοια "δικτατορία τοῦ προλεταριάτου" ἀποτελεῖ ἀντίφαση, ξένο σῶμα, πρὸς τό ἐννοιολογικό σύνολο τῆς ἐργασίας του καί καθόλου συνακόλουθο πρὸς τήν πολιτική πράξη του.

Ἐφαρμόζοντας τήν Ἀριστοτελο-μαρξιστική φιλοσοφία τῆς πράξης στά ζητήματα πού διεγείρει ὁ ἀγώνας γιά τή σοσιαλιστική κοινωνία, ἀποφαινομαστε ὅτι ἡ πράξη ὀδηγεῖ στήν ἀπό ρριψη τοῦ σχήματος "δικτατορία τοῦ προλεταριάτου".

Τό σχῆμα αὐτό πού ἀπέτελεσε τή θεωρητική ἐπέκδυση τοῦ λενινιστικοῦ ρεβιζιονισμοῦ στά ζητήματα τοῦ κόμματος καί τῆς ὀργάνωσης τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης, ἀποτελεῖ ταυτόχρονα καί τήν ἀπολογητική ἰδεολογία τοῦ κρατικοῦ καπιταλισμοῦ.

Ὁ Λένιν, ὁ συστηματικότερος ρεβιζιονιστής στά ζητήματα τῆς ὀργάνωσης πού γρήγορα θά ἀποκαλυφθεῖ καί ὁ συστηματικότερος ἀπολογητής καί πρακτικός πολιτικός τοῦ κρατικοῦ καπιταλισμοῦ. Πέντε μόλις μῆνες μετὰ τήν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπό τό κόμμα του θά προσδιορίσει μέ σαφήνεια τό πρόγραμμά του. Θά διακηρύξει καί θά ἐφαρμόσει τά ἀκόλουθα:

"Γιά μᾶς λέγει, ὁ κρατικός καπιταλισμός θά εἶναι ἡ σωτηρία τῆς Ρωσίας καί τό προοδευτικότερο καθεστῶς πού μποροῦμε νά φτάσουμε.

Θά ἐφαρμόσουμε τό σύστημα TAYLOR στήν παραγωγή καί ἀπαιτοῦμε ἀπό τοὺς ἐργάτες ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ στό ἐργοστάσιο καί αὐξηση τῆς παραγωγικότητας. Τό μοντέλο τῆς ἐπιχείρησης πού θέλουμε νά ἀναπτύξουμε εἶναι γιά μᾶς τά Ἀμερικάνικα καί τά Γερμανικά ἐργοστάσια.....

"Ὅσοι μιλάνε γιά σοσιαλισμό βρίσκονται στή σφαῖρα τῆς φαντασίας. Βλέπουν τήν πραγματικότητα ἀπό τά βιβλία". (Λένιν: Τά ἄμεσα καθήκοντα τῆς Σοβιετικῆς ἐξουσίας).

Εἶναι ἐνδιαφέρον νά διατυπωθεῖ ὅτι οἱ θέσεις αὐτές διατυπώθηκαν πέντε μῆνες μετὰ τήν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπό τοὺς Μπολσεβίκους

καλύδεναι μήνες πριν κριθεί ή έλπιδοφόρα τότε, Γερμανική επανάσταση. Ο κρατικός καπιταλισμός έμπεδώνεται με τή σταλινική αίματηρή άντεπανάσταση τής δεκαετίας 1928-1938. Πραγματοποιεεί τήν πρωταρχική κρατικοκαπιταλιστική συσσώρευση και έκβιομηχάνιση με συνεπέστερη κρατική βία από εκείνη τής 'Αγγλικής πρωταρχικής συσσώρευσης.

Διά του μηχανισμού τής λεγόμενης "κομμουνιστικής" (;) διεθνούς υποτάσσει τά Κ.Κ στους δικούς της άντισοσιαλιστικούς στόχους και στις ολοκληρωτικές του μεθοδεύσεις. Η ιστορική αυτή πορεία είχε ολοκληρωθεί στο τέλος τής δεκαετίας του 1930.

Τό ιδεολογικό της ένδυμα πήρε τήν όνομασία "λενινισμός" και ή πολιτική της όνοματολογία "δικτατορία του προλεταριάτου", και έτσι έχει κατακυρωθεί ιστορικά.

Οί προσπάθειες να "άποκατασταθούν" ο λενινισμός στο υποτιθέμενο επαναστατικό-σοσιαλιστικό "του" περιεχόμενο, άνύπαρτες άλλωστε, και ή "δικτατορία του προλεταριάτου" στή δήθεν δημοκρατική και σοσιαλιστική της διάρθρωση, έγγενως άνυπόστατη και άσυμβίβαστη προς τήν έννοια άποδείχτηκαν άλυσιτελεείς και άνυποστήρικτες.

Πρωθόντας τήν έρευνα με τή μεθοδολογία τής φιλοσοφίας τής πράξης άποφαινόμεστε ότι αυτή ή ιδεολογική και έννοιολογική είδωλολατρία πρέπει να διαλυθεί.

Τό άπελευθερωτικό κίνημα του επαναστατικού σοσιαλισμού ξαναπαίρνει όλα τά δικαιώματά του. Θεμελιώδη μεθοδολογικά του εργαλεία είναι:

"Η άπελευθέρωση των εργαζομένων είναι τό έργο των ίδιων των εργαζομένων", πού βρίσκεται σε άντιπαράθεση με τις θεωρητικές τοποθετήσεις περί κόμματος του Λασάλ, του Κάουτσκι και του Λένιν. Η άναγκαιότητα τής συγκέντρωσης, του συντονισμού των δυνάμεων στηρίζεται στή βαθύτερη και εύρύτερη δημοκρατία των παραγωγών πολιτών (Ρόζα Λούξεμπουργκ: Ο μαρξισμός έναντι του τής δικτατορίας).

Είναι ένδιαφέρον να διαπιστώσουμε ότι ο Μάρξ και ο Ένγκελς θεωρούσαν τό αίσθημα τής άλληλεγγύης των εργαζομένων σαν τό άσφαλές ψυχολογικό αλλά και πολιτικό έδαφος για μία δημοκρατική και όριζόντια όργάνωση των παραγωγών-πολιτών, δυσπιστούσαν δέ βαθύτατα προς τά ιεραρχικά "μαζικά" κόμματα με έπαγγελματίες άρχηγούς για τους όποιους έμφράζονταν με βαθύτατη περιφρόνηση.

Ἡ πολιτική ὀργάνωση γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ πορεία δὲν καταργεῖ τὴν αὐθόρμητη ἔμπνευση καὶ δράση τῶν παραγωγῶν-πολιτῶν. Ἀντίθετα τὴν προϋποθέτει, τὴν ὑποβοηθεῖ καὶ τὴν συντονίζει.

Ἡ ἀντίθεση, ἡ ἀντικολίτευση, ὁ πλουραλισμός ἀποτελοῦν συστατικὰ πολιτικά στοιχεῖα τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος τῆς σοσιαλιστικῆς πορείας καὶ τοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος τῆς σοσιαλιστικῆς δημοκρατίας ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς κυριαρχίας της.

Καὶ οἱ ἀστικές πολιτικές, φιλοσοφικές καὶ ἄλλες ἀπόψεις καὶ ἰδέες θὰ διατυπώνονται ἐλεύθερα. Δὲν τίθεται ζήτημα νὰ ἀπαγορευτοῦν οὐτε νὰ καταδιωχθοῦν οἱ φορεῖς τους.

Ἡ σοσιαλιστικὴ δημοκρατία δὲν φοβᾶται τὸν πόλεμο τῶν ἰδεῶν. Θὰ θωρακισθεῖ μόνο ἀπέναντι τῶν μυστικῶν συνωμοσιῶν καὶ ἐνόπλων ἀντεπαναστατικῶν ἐξεγέρσεων.

Ἡ ἔννοια "δικτατορία τοῦ προλεταριάτου" πρέπει νὰ ἀπορριφθεῖ καὶ μὰ ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὴν ἔννοια "σοσιαλιστικὴ δημοκρατία τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν πολλῶν κομμάτων καὶ τῶν ἄμεσων συνελεύσεων τῶν παραγωγῶν-πολιτῶν.

Νὰ ἀπορριφθεῖ ἀπὸ τὸ σοσιαλιστικὸ λεξιλόγιο ἡ λέξη "μᾶζα" ποὺ ἐξευτελίζει καὶ κονιορτοποιεῖ τὸν κοινωνικό-πολιτικό ἄνθρωπο.

Νὰ ἐνταχθεῖ στὴν ἰδεολογικὴ προβληματικὴ τοῦ σοσιαλισμοῦ ἡ διαπίστωση ὅτι ὑπάρχουν περισσότερα τοῦ ἐνός ὑποκειμένα τῆς σοσιαλιστικῆς πορείας, ὅπως τὸ κίνημα τῶν ἐργαζομένων, τὸ οἰκολογικό, τὸ φεμινιστικό, τὸ ἀδέσμευτο ἀντιπολέμιο κίνημα, τὰ νέα πνευματικὰ κινήματα ὅπως ἡ σχολὴ τῆς Φραγκφούρτης, οἱ ἀντιεξουσιαστικές κινήσεις τῶν γυναικῶν καὶ τῆς νεολαίας κ. ἄ.

Ἀπόλυτη ἐλευθερία τῶν ἐπιστημῶν, τῆς τέχνης, τῆς φιλοσοφίας κ. λ. π.

Ὁ κριτικός μαρξισμός συνιστᾷ μιὰ μεθοδολογικὴ σταθερὰ τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ σοσιαλιστικοῦ κινήματος. Ἀλλὰ δὲν εἶναι σήμερα ἐπαρκής. Μιὰ νέα συνθετικὴ θεωρία τοῦ κοινωνικοῦ γίνεσθαι εἶναι ἀναγκαῖα.

Αὕτὴ θὰ πρέπει νὰ ἐπεξεργαστεῖ τὸ πλουσιώτατο ὕλικο τῶν κοινωνικῶν κινήματων καὶ ἐμπειριῶν σὲ Δύση καὶ Ἀνατολή καὶ τὴν προβληματικὴ τῶν νέων ὑποκειμένων τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ ὅλη τὴν περίοδο τοῦ μεταπολέμου.

Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρω τίς ἱστορικές ἐμπειρίες τῆς Οὐγγρικής ἐπανά-

στασης με πιά εργατικά συμβούλια τόν 'Οκτώβρη τοῦ 1956 ἐνάντια στόν δλοκληρωτικό, γραφειοκρατικό καπιταλισμό καί τό σταλινικό καθεστώς καί ἐνάντια στή Ρωσική κατοχή, τήν ἐργατοποιτητική ἐξέγερση τοῦ Μάη-Ίούνη 1968 στή Γαλλία, τίς ἐξεγέρσεις τοῦ Πολωνικοῦ προλεταριάτου στά 1956, 1970, 1976 καί 1980-81, πού στηρίχθησαν στά εργατικά συμβούλια καί στήν ἄμεση δημοκρατία τῶν ἐργαζομένων, τήν Τσεχοσλοβακική ἄνοιξη τοῦ 1968, τά αὐτόνομα, οἰκολογικά καί ἀντιπολεμικά κινήματα κ.ἄ.

Μία νέα πνευματική ἐπανάσταση χρειάζεται ἡ ἀνθρωπότητα πού νά ἀντιπαραθέτει τίς ἀξίες ἐνός σύγχρονου ἐποστημονικοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἀπέναντι στίς ἄχρηστες, χονδροειδεῖς ἀξίες ἐνός παλιοῦ, χυδαίου ὀλιτισμοῦ τοῦ κρατικο-βιομηχανικοῦ κόσμου σέ ὅλη τήν ἔκταση τοῦ πλανήτη .

Ἡ ἐργασία αὐτή ἀπαιτεῖ τόλμη, πρωτοβουλία καί φαντασία.

Ἀπό τήν ἀποψη αὐτή ὁ Κάρλ Μάρξ σάν παράδειγμα, ἀλλά ὄχι σάν ὑπόδειγμα θά ἀποτελεῖ ἕσπερ κατάκτηση τοῦ πολιτισμοῦ.

Θ. ε. ὁ. ὁ. ρ. ο. ς Γ. Σ τ α υ ρ ὁ π ο υ λ ο ς.

σημείωση τῆς Ἐλευθεριακῆς Κίνησης:

Τό θέμα αὐτό ἀνέπτυξε ὁ συγγραφέας του σέ ὀμιλία-συζήτηση, πού διοργάνωσε τό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Δήμου Ἀγρινίου.

Τό κείμενο παρατίθεται γιά νά προκαλέσει μιά συζήτηση γύρω ἀπό τό συγκεκριμένο θέμα.

Ὁ συγγραφέας τοῦ κειμένου εἶναι πρόθυμος νά ἀπαντήσει σέ ὀποιαδήποτε κριτική, μέσα ἀπό τήν Ἐλευθεριακή Κίνηση.---

120

"Ναί, όλοι μαζί, έμείς πού υποφέρουμε και δε-
χόμαστε καθημερινά προσβολές, αποτελούμε ένα τε-
ράστιο πλήθος, πού κανέναν άνθρωπος δέ μπορεί νά
υπολογίσει τόν άριθμό του. Είμαστε ένας ώκεανός
πού μπορεί νά σιεπάσει και νά καταπιεί τά πάντα.
Όταν θά αποκτήσουμε τή θέληση νά τό κάνουμε, έ-
κείνη άκριβώς τή στιγμή θ'άχει άποδοθεί ή δικαιο-
σύνη, εκείνη άκριβώς τή στιγμή οί τύραννοι όλου
κόσμου θά φτυτευτούν στή γή. "

ΠΕΤΡΟΣ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ "Πρός τούς νέους τής
έργατικής τάξης".

"Εγινε πρόσφατα μιá έπεξεργασία τών προβλημάτων του χώρου τών έργα-
ζομένων από τήν "Όμάδα Νεαρών Εργαζομένων" στό 'Αγρίνιο. Μέ διεξο-
δικότητα και άπλότητα προωθεί τόν άγώνα ένάντια σ'όλους τούς έ-
διοκτῆτες του προλεταριάτου, κόμματα-συνδικάτα και κάθε έξουσία.
Ρίχνοντας φώς στό φέμμα τής άλλαγής και του ΠΑΣΟΚ, παγίδα πού μάς
έχει στήσει τό κεφάλαιο, και στό ρόλο τών συνδικάτων πού έγκειται
στή διαπραγμάτευση μέ τό κεφάλαιο σέ βάρος τών εργαζομένων, προ-
ωθεί τήν αυτόνομη ταξική πάλη στους χώρους όπου οί εργαζόμενοι χά-
νοντας τή ζωή τους δημιουργούν τόν πλούτο, τόν όποιο καρπώνονται
τά άφεντικά.

Δεδομένου του ότι μέ δυσκολία παρατηρούνται τέτοιες αυτόνομες
προσπάθειες στό χώρο τών εργαζομένων του 'Αγρινίου, ή προσούρα
τών Νεαρών 'Εργαζομένων αποκτά ντέ φάντο σημαντική σπουδαιότητα
για όλους αυτούς πού έχουν συνδέσει τή ζωή τους μέ τήν πάλη ενά-
ντια στό Κράτος και τό Κεφάλαιο. Διά τουτο, παρατίθεται έξ'όλοκλη-
ρου τό κείμενο τής Όμάδας τών Νεαρών 'Εργαζομένων".

Ο Μ Α Δ Α Ν Ε Α Ρ Ω Ν Ε Ρ Γ Α Ζ Ο Μ Ε Ν Ω Ν

Για δεύτερη φορά μέσα σ'ένα μεγάλο χρονικό διάστημα κοινοποιού-
με τις απόψεις μας θέλοντας να πληροφορήσουμε γιαυτές τον κόσμο
των εργαζομένων ή να καταγγέλουμε ενέργειες και καταστάσεις
που όλους μας αφορούν.

Δεν επαγγελόμαστε τίποτα, δεν υποσχόμαστε ούτε καλούμε σε πιστη

~~πολιτικών ιδεολογιών. Προσπαθούμε ν' αγγίξουμε την πραγματικότητα~~
όσο και πιο πολύ. Την πραγματικότητα που αντιμετωπίζουμε καθημε-
ρινά στο εργοστάσιο, στην οικοδομή και σ' όλους τους χώρους κατα-
πύσεως κι εκμετάλλευσης των ανθρώπων.

Για να μπορέσουμε να δούμε όλοι μαζί κι ο καθέμας ξεχωριστά το
φέμα και την υποκρισία που μας περιβάλλει, την ιδεολογία των πραγ-
μάτων που μας βουλώνει το στόμα, αφομοιώνει τη σκέψη και εγλωβί-
ζει τη δράση μας στους δρόμους-κάγκελα της φυλακής μας.

Σύντροφοι,

Ένας κόσμος ολόκληρος πίσω μας, σε κάποιον ορίζοντα, η ίδια μας η
ζωή αφημένη και τσαλαπατημένη.

Εμείς ακάθεκτοι σαν κουρδιστά ανθρώπια προχωράμε στον κυκλικό
δρόμο των "αγώνων" που φτιάχτηκαν για την κατανάλωση, των λιγοστών
ιχνών προσωπικότητας του καθένα και τη διαίωνιση της "μάζας" αυ-
τού του χυδαίου δημιουργήματος του καπιταλισμού.

Μυαλά αρτηριοσκληρωμένα απ' τη δουλειά και το θέαμα, την κατανάλω-
ση και την κτηνωδεία, ναλούνται να γαυγίσουν το σκιάχτρο του κε-
φαλαίου μέχρι να βραχνιάσουν και να γυρίσουν στο καθήκον.

--Τα συνδικάτα και τα κόμματα σκοπό τους έχουν να αποκρύψουν το
πραγματικό εχθρό μας που βρίσκεται στη καθημερινή μας ζωή.

Όλα αυτά που μας ανήκουν και βρίσκονται τόσο μακριά μας, είναι ο
πλούτος που συσσωρευμένος ποζάρει μπροστά μας στην αγκαλιά των
εκμεταλευτών. Ο πλούτος που εμείς δημιουργήσαμε για να καρπώνονται
αυτοί. Είναι η ζωή που χάνουμε δημιουργώντας αυτόν το πλούτο.

---Όλα αυτά που μας ανήκουν και θέλουμε να αποκτήσουμε ΕΔΩ ΚΑΙ
ΤΩΡΑ γιατί ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ μας ανήκουν, είναι αυτά που το συνδικάτο
κι όλη αυτή η φεύτικη πολιτικοσυνδικαλιστική οργάνωση-υπηρετής
του κράτους και του κεφαλαίου-θέλει να μας κάνει ούτε να τα σκε-
φτόμαστε.

Σύντροφοι,

Πότε μας ρωτήσανε για μια απεργία;

Πότε εμείς είπαμε κάτι για μας πριν το πει η Γ.Σ.Ε.Ε. ή η διοίκη-
ση του συνδικάτου;

Επιλέγουμε διοικήσεις και αρχηγούς για να σκέφτονται για μας πριν
απο μας.

Μας αφαιρείται έτσι το δικαίωμα της σκέψης για τα πράγματα που μας αφορούν. Έτσι μας αφαιρείται η δυνατότητα να παλαίψουμε για αυτά που μας ανήκουν. Έτσι οι κεφαλαιοκράτες μπορούν να μας κλέβουν πιά ά-νετα και χωρίς φασαρίες.

Πότε έγινε μια απεργία που χτυπήθηκε στην ουσία το κεφάλαιο; Μόνον όταν η απεργία ξέφυγε απ' τον έλεγχο των κομμάτων· για λίγο μόνο, γιατί μετά η συμμαχία του κράτους με τους δήθεν αγωνιστές-ηγέτες της εργατικής τάξης, έπνιξαν στο αίμα και στο φέμα την αγωνία των ανθρώπων για ζωή (παράδειγμα η Θεσσαλονίκη το '36).

--Οι διοικήσεις των συνδικάτων ρόλο είχανε πάντα να διαπραγματευό-γται με το κεφάλαιο. Ποτέ μα ποτέ δεν πέτυχαν μια νίκη των εργατών 100 0)0 (παράδειγμα ο αγώνας των καπνεργατών στο Αγρίνιο). Γιατί η φύση της συζήτησης στο τραπέζι, με την εργοδοσία είναι να κερδίζουν και οι δύο πλευρές. Η μία πλευρά είναι οι επαγγελματίες συνδικαλι-στές κι όλοι οι νταβανζήδες της εργατικής τάξης και η άλλη οι εργοδότες. Οι εργάτες παυθενά.

--Αυτά που μας ΚΛΕΒΟΥΝ κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή, δεν είναι τα λεφτά μόνο. Είναι η ζωή, είναι το αίμα και ο ιδρώτας που χύνουμε, για να γεμίσουν με το βούρκο της πολυτέλειας "τ'αψηλιά σπίτια" των άφεντικιών.

Σήμερα οι επιστήμονες της εξουσίας βρίσκουν καινούργιες μέθοδες για να πνίγουν την αντίσταση των ανθρώπων πριν ακόμα εμφανιστεί.

ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΑΓΙΔΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΧΟΥΝ ΣΤΗΣΕΙ
ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΟΙ ΜΠΙΑΤΣΟΙ ΤΟΥ.

Σύντροφοι,

Όταν οι αξίες της σάπιας κοινωνίας φθίνουν στα μάτια μας τότε το κεφάλαιο φάχνει να βρει καινούργιες για να μας εγκλωβίσει.

Με την άνοδο του το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση κουβάλησε κι αυτές τις καινούργιες αξίες που δεν είναι, παρά τα όνειρα των εργαζομένων τσαλαπατημένα και μεταλαγμένα στα μέτρα των συμφερόντων του κά-θε κεφαλαιοκράτη.

Στο όνομα του "σοσιαλισμού" καλούμαστε να δουλέψουμε πιά πολύ να μην απαιτούμε τίποτα, να μην απεργούμε. Αυτή είναι η "σοσιαλι-στική" προσφορά του ΠΑΣΟΚ στους πλουτοκράτες. Τα κίνητρα για επεν-δύσεις, η εντατικοποίηση των ρυθμών παραγωγής, η μείωση των απεργιών,

τα δάνεια για εγκαταστάσεις, το πάγωμα των μισθών. Είναι αυτά που δημιουργούν στη βιομηχανία αύξηση των κερδών κατά 27 0)θ στις 3.000. μεγαλύτερες μονάδες της χώρας. (σύμφωνα με τα στοιχεία του ICAP).

Το Κ.Κ.Ε συγοντάρει την "αλλαγή" του ΠΑΣΟΚ. Πιάνεται μόνο από τα γεγονότα που μπορούν να του δώσουν κομματικό όφελος, κάποιο παραπάνω μερίδιο εξουσίας. Με τις 24ωρες απεργίες που έχει κατορθώσει να περνάει όποτε θέλει στα συνδικάτα δεν κάνει τίποτε άλλο απ' το να διαιώνίζει την υπαρκτή του σαν κόμμα της εργατικής τάξης, χωρίς όμως να χαλάει τη σχέση του με το κεφάλαιο.

Γ Ι Α Τ Η Ν Ε Α Σ Υ Μ Β Α Σ Η Ε Ρ Γ Α Σ Ι Α Σ

Στην πρόσφατη ανακοίνωσή της η Ε.Ε της ΕΣΑΚ-Σ για το ποιούς εξυπηρετεί η νέα σύμβαση εργασίας, προσπαθεί να κολίσει το μυαλό των εργαζομένων (όπως πάντα κάνει) σε μία στείρα σχέση αριθμών. Πόσα λεφτά χάνει δηλαδή ο εργάτης, ετήσια και πόσο μεροκάματο θα πρέπει να παίρνει σύμφωνα πάντα με τους οικονομικούς όρους, που καθορίζουν εργοδοσία-κυβέρνηση κι ένα κάρο φεύτες-γλύφτες της εξουσίας (συνδικαλιστικές παρατάξεις-ΓΣΕΕ κ. λ.π.)

Καλεί τους εργαζόμενους, να μείνουν με τα μάτια ανοικτά, μπροστά στις διαπραγματεύσεις ΓΣΕΕ-κυβέρνησης, εξασκώντας πίεση στο συσχετισμό δυνάμεων των απόψεων. Εμείς λέμε πως οι διαπραγματεύσεις αυτές, είναι απλά μία υπόθεση εσωτερική των λακέδων της εξουσίας και εντελώς εξωτερική σέ μας, εντελώς έξω απ' τα συμφεροντά μας.

ΑΥΤΟΙ εκεί στα τραπέζια τσακώνονται για την καλλίτερη εξέλιξη ενός οικονομικού συστήματος, που λειτουργεί σε βάρος όλων των εργαζομένων και υπέρ της διαιώνισης της συσσώρευσης του κεφαλαίου στα χέρια της εξουσίας (στρατός-καπιτάλες).

Εμείς καθημερινά στο εργοστάσιο, στην όποια δουλειά, βλέπουμε τα μπαούλα των εργοδοτών να φουσκώνουν απ' το δικό μας ιδρώτα, βλέπουμε τη ζωή μας χαμένη, εξαφανισμένη, την έχουμε μόνο στα όνειρα και εκεί αρρωστημένη.

Σύντροφοι,

Στούς χώρους που δουλεύουμε και χάνουμε τη ζωή μας, στους χώρους που ο εργοδότης μας πατά το λεμό και μας ξεζουμίζει, εκεί τα φευτικά λόγια των κομμάτων και των παρατάξεων, χάνονται σαν αέρας,

γιατί τα ξεγυμνώνει η πραγματικότητα.

Εκεί ας οργανωθούμε κι ας χτυπήσουμε.

Εκεί ας κάνουμε τις συμβάσεις εργασίας σκουπιδόχαρτα.

Εκεί ας σκεφτούμε τουλάχιστον, τίνος είναι τα εργαλεία με τα όποια παράγουμε τα αγαθά και αναγκάζομαστε να τα αγοράζουμε για να τα γευτούμε.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΟ "ΣΟΥΛΤΑΤΗ ΑΒΕ"

Η μεσοβέζικη στάση που κρατάει η κυβέρνηση παγώνει απλώς τη διάσταση εργατών-βιομηχάνων χωρίς να δίνεται καμιά λύση στο πρόβλημα. Πολιτική γνωστή που αποβλέπει στην εξάντληση των εργατών και την τελική νίκη των βιομηχάνων.

Η άπεργια των εργατών στο "Σουλτάτη" ζημιώνει την οικονομία της χώρας κατά ποσά υπέρογκα (σύμφωνα με στοιχεία των διευθυντών της εταιρίας και του υπουργείου). Σε καμιά περίπτωση λοιπόν δεν μπορούμε να πιστέψουμε τις επαγγελίες της κυβέρνησης για υπεράσπιση των εργατών, γιατί υπάρχουν και επαγγελίες της κυβέρνησης, για καλλιτέρευση της οικονομίας του κράτους.

Φανερό λοιπόν το φέμα του ΠΑΣΟΚ, γιατί η οικονομία του κράτους στηρίζεται στους βιομηχάνους και στους εφοπλιστές κι αυτοί με τη σειρά τους στην εκμετάλλευση των εργατών. Το δίκαιο των εργατών λοιπόν έρχεται σε άμεση σύγκρουση με το κράτος. Αυτή τη σύγκρουση προσπαθεί να αποφύγει ο Γιαννόπουλος όταν αφήνει τους εργάτες του "Σουλτάτη" να κρατούν κλειστό το εργοστάσιο, δίνοντας διαταγές στην αστυνομία να μην επέμβει και καθησυχάζοντας τους δευθυντάδες της εταιρίας μ' ένα "δίκαιο έχετε συν τα χρόνια θα λυθούν τα προβλήματα" (η γνωστή πολιτική που λέμε παραπάνω).

Εδώ έρχονται να παίξουν το ρόλο τους κι οι συνδικαλιστικές παρατάξεις. Γιατί κάποιος πρέπει να προφυλάξει τα μέσα παραγωγής, απ' τους εξαγριωμένους απεργούς εκεί που τα βλέπουν κι είναι τόσο κοντά τους και δεν πρέπει να σκεφτούν σε καμιά περίπτωση ότι τους ανήκουν.

Αυτή τη δουλειά δεν μπορεί να την κάνει ούτε η αστυνομία ούτε οι βιομήχανοι, μ' αυτή τη δουλειά είναι χρωμένος ο συνδικαλισμός των κομμάτων.

Το φέμα της Αλλαγής και του "σοσιαλισμού" μπήκε βαθειά ως το

κόμμαλο του εργάτη μέχρι που δεν μπορεί να σκεφτεί γιατί απεργεί και γιατί είναι ενάντια στο κεφάλαιο.

Μ'ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ.

Η στυγνή καταπίεση και εκμετάλλευση, έφερε τους εργάτες στο σημείο να απεργήσουν κι όχι η "αλλαγή" όπως μερικοί είπαν στις εφημερίδες. Η τυρανία ανάμεσα στα σίδερα και στους καπνούς ξεσήκωσαν τους εργάτες, κι όχι το ΠΑΣΟΚ και το Κ.Κ.Ε. Τα κόμματα κι οι παρατάξεις το μόνο που κατάφεραν ήταν να εγκλωβίσουν την οργή των εργατών σε μιά 24ωρη ή και μεγαλύτερη(αργότερα) απεργία κι αυτό προς ωφελος όχι των εργατών αλλά του κεφαλαίου. Οι στόχοι των εργατών, καταβολή της ΑΤΑ για το νόμο 2112 κ.λ.π. είναι στόχοι βγαλμένοι απ' τις ελεγχόμενες διοικήσεις κι είναι στόχοι απλά για τον εκσυγχρονισμό του κεφαλαιοκρατικού συστήματος, στόχοι-καραμέλα για τον εργάτη που μασάει σιδηρόσκονη στα ναυπηγεία. Στα ναυπηγεία που αυτός με τα χέρια του έφτιαξε για να πλουτίζει ο Νιάρχος και το σκυλολόγ' του. Για ποιό λοιπόν τρελό λόγο οι εργάτες του ζητάνε αυτά τα φίχουλα;

Σύντροφοι, το άδικο που μας πνίγει ας γίνει γροθιά-μαχαίρι ενάντια σ' αυτούς που μας κλέβουν τη ζωή κι ας πάρει σβάρνα όλο το κοπριταριό που λέγεται "κόμματα κι ιδεολογίες". Η ζωή μας βρίσκεται πέρα απ' τις επαγγελίες για παραδεισούς "κατόπιν εορτής". Η ζωή μας βρίσκεται εδώ και τώρα κι έτσι πρέπει να παλαίψουμε γι αυτήν.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

Στους εργολάβους-μικροαφεντικά, που αράζουν τ'αμαξάκια τους έξω απ' το ΕΚΑ και σαν κοιδόροι υπερηφανεύονται για την αγωνιστικότητά τους και κόπτονται για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Μια ακόμη αναφορά στους πιτσιρικάδες εργαζόμενους της οικοδομής του συνεργείου, του ξυλοεργοστασίου και του κάθε χώρου δουλειάς, που αναγκάζονται να δουλεύουν κανονικό μεροκάματο, βγάζοντας δουλειά πολύ παραπάνω απ' τις δυνατότητές τους και αμείβονται με βρισιές, ξύλο και μ' ένα τυπικό ποσό χρημάτων (τρία κατοστάρια τη μέρα ή χίλια φράγκα τη βδομάδα). Οι αγωνιστές που λέμε και παραπάνω σίγουρα κλείνουν τ'αυτιά τους σε κάτι τέτοιο γιατί κι αν ακόμη πουν ότι δεν εκμετελεύονται πιτσιρικάδες, ζουν στους χώρους αυτούς και συνεργούν με τη σιωπή τους.

Μεροκάματα νεαρών εργαζομένων με κάποια πείρα τεσσάρων και πέντε χρόνων δεν υπερβαίνουν ποτέ τα έξι κατοστάρικα. Δεν λέμε πως είναι μάστοροι, αλλά είναι σίγουρο ότι προσφέρουν εργασία πολύ πιο μεγάλη απ'αυτά που παίρνουν κάνοντας όλες τις αγγαρίες της δουλειάς (κουβάλημα, σφυροκάλεμο μέχρι και κομπρεσεράκι).

Γράφοντας σ'αυτό εδώ το χαρτί αυτά τα λόγια δεν θέλουμε να κινήσουμε το ενδιαφέρον ανθρώπων που λέγονται και είναι στην ουσία αρχές, κόμματα δηλαδή και συνδικάτα. κι ένα κάρο κοπρίτες που λυμάνονται την ιστορία του παρόντος.

Θέλουμε να μιλήσουμε σ'όλους τους πιτσιρικάδες και νεαρούς εργαζόμενους και να πούμε:

Σύντροφοι, δεν υπάρχει χώρος που μπορούμε ν'απευθύνουμε τα προβλήματα που μας αφορούν, έξω απ'τους ίδιους τους εαυτούς μας. Τα μικροαφεντικά της οικοδομής και των εργοστασίων είναι αυτοί που αποτελούν τις διοικήσεις των σωματείων κι είναι αυτοί που εκμεταλλεύονται κάθε μέρα εμάς (μιλάμε για το σύνολο κι όχι για εξαιρέσεις). Έτσι λοιπόν μόνοι μας εκεί που συναντιώμαστε καθημερινά στους χώρους που δουλεύουμε, ως αρχίσουμε τουλάχιστον ν'αντιδράμε στη καρπαζιά του αφεντικού, με τον ίδιο τρόπο. Ας μη κλείνουμε τα μάτια μας όταν κάποιου συντρόφου του φέρονται άσχημα.

Όταν καταλάβουμε τη δικιά μας δύναμη θα μπορέσουμε ν'αντιδράσουμε σ'αυτούς που είτε λέγονται οικοδομική επιχείρηση είτε μικροεργολάβοι κερδίζουν οικονομικά σε βάρος μας, κερδίζοντας εμείς κούραση και ξεφτίλα.

Ο Μ Α Δ Α Ν Ε Α Ρ Ω Ν Ε Ρ Γ Α Ζ Ο Μ Ε Ν Ω Ν
ΑΓΡΙΝΙΟ ΜΑΡΤΗΣ 1984

Η ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.
ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ.
ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

Η εμπειρία μας και τα χρόνια που χάσαμε μέσα στις σχολικές αβου-
σες μας έχουν δείξει τον πραγματικό ρόλο και σκοπό του σχολείου.

Σ' αυτά τα χρόνια διαπιστώσαμε την κάθε άλλο παρά δημοκρατική
δομή και λειτουργία του θεσμού αυτού. Μια δομή που στηρίζεται κα-
τά κύριο λόγο στην πειθαρχία και τον φόβο (απουσίες, βαθμοί, αποβο-
λές).

Αυτά μας δείχνουν ότι το σχολείο, όπως λειτουργεί, είναι μια φυλα-
κή στην οποία σπαταλάμε τα καλύτερά μας χρόνια. Αυτός είναι κι ο
λόγος που οι μαθητές παρακαλούν πότε να έρθει το τέλος της εβδο-
μάδας και κυρίως οι διακοπές των γιορτών (Πάσχα, Χριστούγεννα).

Δεν είναι τυχαίες, λοιπόν, οι αμφισβητήσεις και οι αντιδράσεις
απο μέρους των μαθητών κατά του σχολείου και των μαθημάτων, και
κατά των καθηγητών.

Έτσι οι μαθητές του 2ου Λυκείου Αρρένων Αγρινίου, έχοντας
μέσα τους τα απωθημένα της καταπίεσης τόσων χρόνων, αντέδρασαν
δυναμικά, έστω και ασυνείδητα, κατά το μεγαλύτερο μέρος τους.

Πλησιάζοντας οι μέρες των Απόκριων, που αλλάζουν την ψυχολο-
γική κατάσταση των μαθητών και τους κάνουν να βγαίνουν απ' την
καθημερινότητά τους, αυξάνονται και τα κρούσματα ανυπακοής. Το Διο-
νυσιακό στοιχείο, που έχουν μέσα τους οι γιορτές αυτές, ευνοεί τη
φάρσα και γενικά κάθε είδος "αταξίας".

Έτσι τέσσερις μέρες πριν τις απόκριες ένας μαθητής, ασυνείδη-
τα "για ντόρο" έριξε μια αμπούλα βρώμας σε μια αβουσα, με αποτέ-
λεσμα να χαθεί μια ώρα μαθήματος.

Έγιναν μικροπαρατηρήσεις απ' την διεύθυνση για τη μη συνέχι-
ση τέτοιων επεισοδίων. Το σημαντικό όμως για τους μαθητές ήταν ό-
τι δεν έκαναν μάθημα.

Μ' αυτό το κριτήριο ξεκινούν την επόμενη μέρα μια σειρά απο παρό-
μοιες ενέργειες. Ρίχνονται περισσότερες αμπούλες, σχεδόν σ' όλες
τις τάξεις, με αποτέλεσμα να χαθεί ολόκληρη η μέρα του μαθήματος.

Η χαρά των μαθητών είναι μεγάλη, ενώ αντίθετα η διεύθυνση κι οι καθηγητές εννευρίζονται χάνοντας τον έλεγχο αυτής της κατάστασης.

Την άλλη μέρα ένα ολόκληρο τμήμα δέχεται ζήμερη αποβολή γιατί η αμπούλα έπεσε σε ώρα μαθήματος. Οι μαθητές αντιδρούν ανάλογα. Δεν δέχονται να μπουν στις αίθουσες και το σχολείο δεν λειτουργεί για άλλη μιά μέρα.

Μετά απ' αυτό, τήν επόμενη μέρα, οι μαθητές κατάπληκτοι βρίσκουν κολημένες στο προαύλιο του σχολείου καταγγελίες απο την ΠΑΜΚ (μαθητική οργάνωση του ΠΑΣΟΚ). Οι καταγγελίες αυτές αποδοκιμάζουν τις ενέργειες των μαθητών και τους καλούν να επανέλθουν κανονικά στα μαθήματά τους.

Οι καταγγελίες σκίζονται, οι αμπούλες συνεχίζουν και το μάθημα χάνεται. Οι καθηγητές είναι φοβισμένοι, αλλά έχουν ελπίδες ότι με το τέλος των Απόκρειων τα επεισόδια θα σταματήσουν.

Την Τρίτη μετά την Καθαρά Δευτέρα, αν και συνεχίζονται παρόμοια επεισόδια, έξι μαθητές βρίσκονται στο γραφείο των καθηγητών για να απολογηθούν. Αργότερα γίνεται γνωστό ότι ένας απ' αυτούς πήρε δια παντός αποβολή κι οι υπόλοιποι πενταήμερες. Τις επόμενες μέρες τα επεισόδια σταδιακά εξαφανίζονται και το σχολείο παίρνει πάλι την κανονική μορφή και λειτουργία του, κι αυτό γιατί, όπως είπαμε, το μεγαλύτερο μέρος των μαθητών δρούσε ασυνείδητα.

Εδώ πρέπει να εντοπίσουμε και τη στάση που κράτησε το Ι5μελές σε όλη την διάρκεια των επεισοδίων. Καθημερινά αποδοκίμαζε αυτές τις ενέργειες και έδειξε ότι είναι καθαρό όργανο του σχολείου και του κράτους για τον καλύτερο έλεγχο των μαθητών. Οι δήθεν αντιπρόσωποι των μαθητών (που μάλλον νεαροί αντιπρόσωποι των κομμάτων είναι), φανερώθηκαν για άλλη μια φορά με τη στάση τους, όπως και με τη σιγή τους για τη μείωση των απουσιών (75 σε 50).

Όλα αυτά μας κάνουν καταφανέστατη την "αγάπη" του μαθητή για το σχολείο.

Μέσα απ' τους διάφορους μηχανισμούς καταστολής που χρησιμοποιεί το σχολείο φαίνεται καθαρά ποιός είναι ο ρόλος κι ο σκοπός του. Δεν είναι άλλος απ' το να βγάζει ειδικευμένα άτομα, άβουλα και πειθήνια, συνεχιστές και αναπαραγωγούς του υπάρχοντος κοινωνικού συστήματος.

Το σύγχρονο καπιταλιστικό κράτος, στην προσπάθειά του να διακωνίσει αυτό το σύστημα, προωθεί την εξειδικευμένη γνώση. Για να το πετύχει αυτό χρησιμοποιεί την εντατικοποίηση των μαθημάτων (δέσμες, εξάμηνα).

Αποτέλεσμα αυτού είναι να βγάξει άτομα με χίλια δυό αποθημένα που εύκολα θα εξελιχθούν σε κυριανά αφεντικά.

Και πως είναι δυνατόν να μην έχεις τέτοια αποθημένα αφού με την καθημερινή εντατικοποίηση δε ζεις, αλλά απλά επιβιώνεις.

Κι αυτό γιατί με 8 ώρες σχολείο, 4 ώρες φροντιστήριο και ανάλογο διάβασμα δεν έχεις χρόνο να σιεφτείς, να ερωτευτείς, να εξεγερθείς.

Η ζωή δε βρίσκεται στην καταστολή των επιθυμιών και των απολαύσεων.

Η ζωή στηρίζεται στην απόλαυση των επιθυμιών.

«ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΝΤΙΙΕΡΑΡΧΙΚΗ» -----

Σ.Ν. - Π.Μ.

Ο Ρ Ο Λ Ο Σ Τ Ω Ν Α Π Ο Υ Σ Ι Ω Ν

Απ' τη στιγμή που γεννιέται ένας κοινωνικός θεσμός, γεννιούνται μαζί του και οι κοινωνικοί κανόνες που θα τον στηρίξουν.

Το σχολείο, σαν θεσμός, έχει υιοθετήσει τους δικούς του κανόνες και στη διαδικασία λειτουργίας του προσπαθεί να τους αφομοιώσουν οι μαθητές. Ένας τέτοιος κανόνας είναι και οι απουσίες.

Αναζητώντας κατ' αρχήν τον λόγο ύπαρξης των απουσιών παρατηρούμε ότι οι απουσίες έχουν αποκτήσει τρεις αξίες χρήσης, απ' τις οποίες, οι δύο έχουν διαχρονική αξία, ενώ η τρίτη εμφανίζεται όταν υπάρχει ανάγκη επαναφοράς του σχολείου στην αρχική του κατάσταση. Αναλυτικότερα οι δύο πρώτες αξίες χρήσης είναι:

1) Οι απουσίες ελέγχουν την καθημερινή παρουσία του μαθητή στο σχολείο, που κάθε άλλο παρά θεληματική παρουσία είναι, αφού είναι αποτέλεσμα εξαμαγυσμού. Άρα πρόκειται για μιά παρουσία της απουσίας, παρουσία δηλαδή στο απουσιολόγιο, απουσία στο μάθημα.

2) Απειλούν σε περίπτωση παραβίασης του προκαθορισμένου ορίου τους για χάσιμο της χρονιάς.

Αυτές οι δύο αμετάβλητες αξίες χρήσης γεννούν το καθημερινό άγχος στο μαθητή που κάθε στιγμή πρέπει να γνωρίζει τον αριθμό των απουσιών του.

Υπάρχει όμως και η τρίτη αξία χρήσης των απουσιών που έχει καθαρά τρομοκρατικό χαρακτήρα. Και αναφερόμαστε στις περιπτώσεις εκείνες όπου οι απουσίες γίνονται απειλητικό μέσο στα χέρια της ιεραρχίας του σχολείου για την καταστολή κάθε σχολικής αναταραχής, που δήθεν παρεμποδίζει την υποτιθέμενη ομαλή λειτουργία του σχολείου.

Μέ βάση όλα αυτά εναντιωνόμαστε στον εξεθλιωτικό ρόλο των απουσιών και επιμένουμε στην κάθε προσπάθεια κατάργησής τους.

Προς το Περιοδικό "Ελευθεριακή Κίνηση"

Στέλνουμε στο περιοδικό σας το κείμενο που διαβάσαμε στο πρώτο πρόγραμμα της Ελεύθερης Ραδιοφωνίας Αγρινίου. Ελπίζουμε να το δημοσιεύσετε.

---Είναι η Ελεύθερη Ραδιοφωνία Αγρινίου στο πρώτο της πρόγραμμα στους 88,5 μεγακυκλους. Αυτό που μας οδήγησε στην δημιουργία του σταθμού είναι το χάος των ελληνικών μέσων πληροφόρησης και ιδιαίτερα του Ραδιοφώνου που μονοπωλείται. Οχι πως είμαστε ικανοί να δώσουμε πρότυπα για την λειτουργία του Κρατικού Ραδιοσταθμού, αλλά σίγουρα εμείς θα του μάθουμε πως οι ενπομπές απευθύνονται σε ανθρώπους και όχι σε ζώα.

Ο Σταθμός δεν γίνεται στα πλαίσια κάποιας πολιτικής επιλογής του τύπου υπέρ ή κατά της κυβέρνησης. Δεν είναι ενέργεια συμπολίτευσης ούτε αντιπολίτευσης. Η ελεύθερη επικοινωνία δεν προσδιορίζεται σε σχέση με τις τρέχουσες κυβερνήσεις, αλλά αφορά την ουσία των ίδιων των θεσμών.

---Η αναγνώριση της πραγματικά ελεύθερης ραδιοφωνίας των ανθρώπων με το μεράκι και το πάθος μιάς άλλης έκφρασης και επικοινωνίας με σταθμούς μικρής εμβέλειας και συγκεκριμένου χαρακτήρα θα κλείσει την πόρτα και τώρα και στο μέλλον στους κάθε λογής βοθρατζήδες και σκυλατζήδες που ήδη εκπέμπουν.

---Σύμφωνα με το Σύνταγμα και τους νόμους του κράτους απαγορεύεται η ίδρυση και λειτουργία ιδιωτικών τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταθμών. Η κυβέρνηση δεν θα επιτρέψει σε κανέναν να παραβεί τη συνταγματική επιταγή και τους νόμους.

Η σημερινή κυβέρνηση υπερασπίζεται το λόγο της αστικής νομιμότητας του συντάγματος του '75 καλυπτόμενη πίσω από μιά νομοκρατική αντίληψη. Ας θυμηθούμε ότι το ΠΑΣΟΚ απείχε από την ψηφισή του συντάγματος του '75, το οποίο χαρακτήρισε σαν περιοριστικό των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών του λαού.

---Ο κ. Παπανδρέου, σαν αρχηγός αξιωματικής αντιπολίτευσης, είχε τονίσει πως τα πράγματα οδηγούν στην δημιουργία Ραδιοφωνικού σταθμού, προκειμένου να αντιμετωπίσει το μονόλογο των κρατικών

μέσων ενημέρωσης και επειδή τίποτε δεν έχει αλλάξει ούτε το σύνταγμα ούτε το Ραδιόφωνο υπάρχει η ανάγκη για δημιουργία μικροσταθμών.

---Παλαιότερα μιά ραδιοφωνία χωρίς την κρατική και πολιτική υποστήριξη, σίγουρα, εικνείτο στην σφαίρα της φαντασίας. Το κράτος είχε ήδη ιδιοποιηθεί το νέο μέσο μαζικής ενημέρωσης και το είχε εντάξει στους ιδεολογικούς του μηχανισμούς. Το κόστος και η πληθώρα των τεχνικών προβλημάτων καθιστούσαν το κράτος αφιαμφισβήτητο κυρίαρχο των ραδιοκυμάτων. Έτσι βλέπουμε στα Ευρωπαϊκά συντάγματα να μην υπάρχει απαγορευτική διάταξη γιατί λίγο πολύ ήταν αυτονόητο.

Όμως οι δεκαετίες του 50 και του 60 ετοιμάζουν κοινωνικές και τεχνολογικές αλλαγές. Η τεχνική παιδεία, η ανακάλυψη νέων ηλεκτρονικών στοιχείων, και κυρίως των τρανζίστορ, βοηθούν στο φτιάξιμο ενός πομπού και από έναν μαθητή. Επίσης η άνοδος του βιοτοκού επιπέδου έχει σαν αποτέλεσμα αφ' ενός μόν το ραδιόφωνο να γίνει είδος ανάγκης, αφ' ετέρου να μην υπολογίζουν τα χρήματα για κάποιο σταθμό.

Ι Δ Ι Ω Τ Ι Κ Η Ρ Α Δ Ι Ο Φ Ω Ν Ι Α

Την κατάσταση αυτή την αντιλαμβάνεται αρνητά πρώιμα το ιδιωτικό κεφάλαιο, που το ράδιο το βλέπει σαν επιχείρηση και σαν επέκταση της ιδεολογικής του εξουσίας. Η εγκατάσταση στο Λουξεμβούργο και στο Μόντε Κάρλο σταθμών έχει σαν αποτέλεσμα την παραχώρηση μέρους των ερτζιανών. Έτσι δημιουργούνται νόμιμοι σταθμοί στη Γαλλία και στην Αγγλία.

Έτσι η ιδιωτική ραδιοφωνία θα εμφανιστεί σαν χώρος ελευθερίας γιατί είχε καταφέρει να φύγει από τα βραχυπρόθεσμα παιχνίδια της εξουσίας, στα οποία συμμετείχε η κρατική ραδιοφωνία.

Γνωστοί ιδιωτικοί σταθμοί είναι σήμερα: EUROPE 1, SUUD-RADIO, CAPITAL-RADIO. Η αυτόνομη ύπαρξη της ιδιωτικής ραδιοφωνίας είναι ένας μύθος, γιατί λειτουργεί πλέον κάτω από την πολιτική και οικονομική κηδεμονία του κράτους.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Στα μέσα της δεκαετίας του '60 εμφανίζεται ένας άλλος τύπος ραδιοφωνίας, που λειτουργεί από ιδιώτες χωρίς τη δέσμευση της κρατικής εξουσίας. Τώρα ο καθένας θα μπορεί να κάνει τον πομπό του, καθένας μπορεί να εκφραστεί στο νέο αυτό χώρο.

Ο πιο ξακουστός σταθμός αυτή την εποχή του '60 είναι το RADIO CAROLINE που εκπέμπει από ένα πλοίο ρόκ μουσική. Το κράτος όμως θα επιστρατεύσει όλη την δύναμή του και θα απαγορεύσει τη λειτουργία του. Έτσι η υπόθεση θα παγώσει για δέκα χρόνια.

Αλλά στην Ιταλία το '75 ένας επιχειρηματίας και ένας δημοσιογράφος θα ιδρύσουν τον πρώτο ραδιοσταθμό στα FM, το RADIO PARMA. Το Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου σταθμούς φτιάχνουν και οι "κόκκινοι", εξωκοινοβουλευτικές ομάδες αριστερών. Έτσι οι σταθμοί γίνονται πολυάριθμοι και ενοχλητικοί. Η Ιταλική αστυνομία σταματά πολλούς από αυτούς, όπως το RADIO-BRAON-DE ^{ROB E} στην ώρα που ο Ντάριο Φο κάνει μια εκπομπή.

Όμως οι φοιτητές και τα συνδικάτα θα υπερασπίσουν την υπόθεση. Εκμεταλεύτηκαν τό σύνταγμα, που αναφέρει ότι "ο αέρας ανήκει σε όλους" και έτσι ψηφίστηκε ο νόμος 103 στη βουλή ο οποίος κηρύσσει παράνομο το μονοπώλιο των ερτζιανών από την RAI και καθιστά νόμιμους τους σταθμούς των FM.

Στη Γαλλία τώρα το '77 και '78 γίνονται οι πρώτες απόπειρες από οικολόγους, φεμινίστριες και πολιτικές ομάδες. Η βουλή όμως ψηφίζει ειδικό νόμο που προέβλεπε φυλάκιση 1 χρόνο και μεγάλο χρηματικό ποσό για πρόστιμο και κατάσχεση των μηχανημάτων. Η νέα νομοθεσία παγώνει και τους πιο τολμηρούς. Όμως το '79 οι ελεύθεροι ραδιοσταθμοί επανέρχονται. Πιάνονται πολλοί και το κράτος μοιράζει ποινές και πρόστιμα. Παράλληλα το σοσιαλιστικό κόμμα στήνει το σταθμό του στο Παρίσι, που δέχεται την επίθεση των Γαλλικών MAT και έτσι γίνεται ο κυριότερος συνήγορος της ελεύθερης ραδιοφωνίας.

Έτσι όταν το '81 βγαίνει το σοσιαλιστικό κόμμα στην κυβ. έρνηση τακτοποιεί το θέμα, νομιμοποιώντας τα FM.

Μέ αφορμή τήν προηγούμενη έπιστολή γιά τήν έλεύθερη ραδιοφωνία, δημοσιεύουμε μιá προκήρυξη, πού κυκλοφόρησε στήν 'Αθήνα καί άναφέρεται στις προσπάθειες τής κυβέρνησης Μιτεράν νά κλείσει τό RADIO LIBERTAIRE, τό ραδιοσταθμό τής 'Αναρχικής 'Ομοσπονδίας Γαλλίας.

Στις 28 Αύγουστου, τό RADIO LIBERTAIRE, ό ραδιοσταθμός τής 'Αναρχικής 'Ομοσπονδίας Γαλλίας κατασχέθηκε από τήν άστυνομία.

Οί φευτοσοσιαλιστές του Μιτεράν θέλουν νά έλέγχουν τά FM δίνοντας περιορισμένες άδειες έμπομπής, στοιβάζοντας πολλούς έτερογενείς ραδιοσταθμούς στήν ίδια συχνότητα καί καταστρέφοντας κάθε πειρατικό ραδιοσταθμό.

Τό κράτος όρισε γιά τό RADIO LIBERTAIRE (πού ήδη είναι ένας συνασπισμός τεσσάρων ραδιοσταθμών) νά εκπέμπει μαζί μέ άλλους σταθμούς πράγμα πού φυσικά δέν έγινε δεκτό άπ' τήν μεριά του R.L. Τώρα γιά τό "σοσιαλιστικό" κράτος υπάρχει μονάχα ένας δρόμος: ή έξόντωση του RADIO LIBERTAIRE.

Αυτό πού καταστέλλεται στή σημερινή Γαλλία των φευτοσοσιαλιστών δέν είναι μόνο ή έλεύθερη ραδιοφωνία αλλά καί ή έλευθερία τής έκφρασης. Στήν 'Ελλάδα ήδη έχουν γίνει κάποιες άπόπειρες γιά έλεύθερη ραδιοφωνία (Ράδιο του δρόμου, Φεστιβάλ περιοδικού " ANTI", Τυφλοπόντικας των FM, Φεστιβάλ " ΑΥΓΗΣ ") αύριο οί φευτοσοσιαλιστές του ΠΑΣΟΚ μπορεί νά χτυπήσουν καί έδώ τήν έλευθερία τής έκφρασης: Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ R.L. ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ.

Κι' αύτή ή άλληλεγγύη έγινε ήδη πράξη. Στο Παρίσι στις 3/9 έγινε διαδήλωση 5000 άτόμων, λίγες μέρες άργότερα συγμέντρωση, ενώ για τις 8 καί 9/10 έτοιμάζεται ένα διήμερο έκδηλώσεων γιά τό R.L. 'Αλλά άπέναντι στα μέτρα τής γαλλικής κυβέρνησης ύπήρξε καί μιá διεθνής κατακραυγή από τή Σουηδία, τή Νορβηγία, τόν Καναδά, τήν Γερμανία, τήν 'Ισπανία, τό Βέλγιο, τήν 'Ιταλία... Στηριγμένο σ' αύτήν τήν άλληλεγγύη τό R.L. ξαμάρχησε από τις 5/9 τή λειτουργία του επαναλαμβάνοντας τήν άπόφασή του νά άντισπαθει (μέχρι πότε;) στο φίμωτρο πού προσπάθησε νά του έπιβάλλει τό "σοσιαλιστικό" κράτος.

Σπουδαστές του Γαλλικού 'Ινστιτούτου,
Τό RADIO LIBERTAIRE χρειάζεται τήν άλληλεγγύη μας!

Διαμαρτυρηθείτε στη γαλλική πρεσβεία και στο 'Ινστιτούτο σας.
Συζητείστε με τους καθηγητές σας να κάνουν τό 'ίδιο.

"Αν σ'ας μιλοῦν στο 'Ινστιτούτο για τό Μάη του '68 στην προσπά-
θειά τους να τόν άφομοιώσουν.....

Μιλήστε τους για τό RADIO LIBERTAIRE.

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ
ΣΤΟ RADIO LIBERTAIRE

Α Ν Α Ρ Χ Ι Κ Ο Ι

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ: Δώδεκα χρόνια αποκομμένοι απο την υ-
πόλοιπη κοινωνία μάς μάθαιναν πως να συμμορφωνόμαστε στις διατα-
γές των ανωτέρων-μας. Μας μάθαιναν να είμαστε υποταγμένοι στην
κάθε εξουσία, μας προετοίμαζαν για το μεγάλο ρόλο που μας περιμέ-
νει, για μισθωτούς σιλάβους.

Το κράτος με πειθήνια όργανα τους καθηγητές και δασκάλους, εξα-
σφάλιζε την αναπαραγωγή και την εμπέδωση της άχρηστης και διαχω-
ρισμένης γνώσης, που δεν έχει καμμιά σχέση με την καθημερινή ζωή.
Παράλληλα με την ωμή τρομοκρατία και βία που εξασκούσαν πάνω-μας
εσωτερικευαν μέσα-μας το φόβο, την ενοχή και την πιμωρία για τις
πράξεις μας.

Τώρα που φεύγουμε, έχοντας ένα τεράστιο κενό ζωής 12 χρόνων, κου-
βαλώντας ένα πτώμα στους ώμους-μας, αμόρφωτοι και άσχετοι με
τον πραγματικό κόσμο ΝΟΙΩΘΟΥΜΕ ΣΑΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ που τέλειωσαν
την 12-χρονη ποινή-τους.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, δηλώνουμε οτι μόνο απέχθεια νοιώθουμε
γι' αυτό το σάπιο μηχανισμό εκπαίδευσης, αυτό το εργοστάσιο που
παράγει μηχανοποιημένους εγκεφάλους, που θα καταναλωθούν απο το
κράτος και τα αφεντικά.

Τελειώνοντας το σχολείο, οι δρόμοι που μας ανιγονται, είναι όλοι
πανεπιστήμιο-στρατός-εργοστάσιο, που ωστόσο για να ακολουθήσεις
έναν απο αυτούς, πρέπει αναγκαστικά να περάσεις απο την Προκρού-
στεια κλίνη των Πανελληνίων εξετάσεων.

ΠΑ ΝΕΛΛΗΝΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ: Οι εξετάσεις για το πανεπιστήμιο είναι

η μόνη ενστικτώδης αντίσταση του μαθητή ενάντια στη μισθωτή εργασία, στον στρατό και στην οικογένεια. Κι' αυτό γιατί το πανεπιστήμιο, κοινωνικά μεταφράζεται σαν ελευθερία απέναντι στην οικογένεια, σαν το μεταβατικό στάδιο που δεν θα είναι μισθωτός σκλάβος και θα σου δώσει αναβολή απο το στρατό. Μιά εντελώς συμβολική πράξη που εκφράζει όλο το μίσος του μαθητή για το σχολείο και τις εξετάσεις, είναι το κάψιμο των βιβλίων στο τέλος της χρονιάς. Παράλληλα βέβαια ο θεσμός του πανεπιστημίου επιδρά πάνω στο μαθητή και σαν θεσμός κύρους και κοινωνικής καταξίωσης και γι' αυτό το λόγο εντατικοποιείται, στην προσπάθειά-του να περάσει στο πανεπιστήμιο, για να ανταποκριθεί στην "αξιοκρατία" που επιβάλλουν οι τεχνοκράτες των υπουργείων.

Βέβαια ούτε η ενστικτώδης αντίσταση, ούτε το κάψιμο των βιβλίων είναι ικανά, αν και σημαντικά γεγονότα, να υπονομεύσουν το θεσμό του σχολείου, όταν δεν υπάρχουν συγκεκριμένες προτάσεις ενάντια στο αστικό σχολείο και την λειτουργία-του.

Σάν μαθητές προτείνουμε την πάλη για:

α) κατάργηση κάθε μορφής εξετάσεων, απουσιολογιών, βαθμολογιών, ποινολογιών.

β) ανάκληση των εξουσιαστικών σημερινών μαθητικών συμβουλίων, σαν όργανα χειραγώγησης (κομματικής ή μη) των μαθητών και δημιουργία αντιιεραρχικών συμβουλίων, ανακλητών ανα πάσα στιγμή.

γ) κατάργηση της καθηγητικής εξουσίας

δ) δημιουργία ΑΝΤΙ-μαθημάτων, δηλαδή μάθημα, που οργανώνουν οι μαθητές, ενάντια στο μάθημα που οργανώνει το κράτος (π.χ απέναντι στην ιστορία των αφεντικών που διδάσκει το κράτος, την ιστορία των επαναστάσεων με όλη-της την αλήθεια και το μεγαλείο. Όλα αυτά βέβαια στη συνολική προοπτική όχι μόνο να καταργηθεί το σχολείο σαν διαχωρισμένος θεσμός απο την κοινωνία, αλλά και το κράτος και το κεφάλαιο, που το δημιούργησαν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ: Το παν/μιο, πέρα απο το να είναι "ιερός ναός" κύρους και γνώσης, είναι ο μεσολαβητικός παράγοντας που τείνει να εκμηδενίσει την αντίσταση του νέου απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο, οδηγώντας-τον έτσι στην αντίληψη ότι ο στρατός και η μισθωτή εργασία είναι "φυσιολογικές" και αναγκαίες λειτουργίες

ή το πολύ-πολύ τα αναγκάζα κακά της κοινωνίας-μας. Είναι ταυτόχρο-
να η προαγωγή των μαθητών σε μηχανές-υπηρετές των καπιταλιστικών
δομών της κοινωνίας-μας.

Ο μαθητής που θα γίνει επιστήμονας είναι ο αυριανός τεχνοκρά-
της που θα εξουσιάζει τον "αποτυχημένο μαθητή" του αστικού σχο-
λείου που προορίζεται για εργάτης(οι σημερινοί φίλοι αυριανού
εχθροί: ΝΑ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΧΘΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΘΕΣΜΟΣ). Είναι
αυτός που θα προτείνει τις νέες μορφές εκμετάλευσης που λίγο εν-
διαφέρει αν θα είναι φιλελεύθερη ή μη.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ο στρατός είναι η στυγνότερη λύση για τον μαθητή που
θα αποτύχει στις εξετάσεις και θα βρεθεί στη λίστα των αδικημέ-
νων.

Κανένας μαθητής δεν θέλει να υπηρετήσει γιατί ξέρει καλά ότι εί-
ναι ο φασιστικότερος μηχανισμός του κράτους με αποτέλεσμα να ζη-
τάει συνεχή αναβολή. Ξέρει επίσης ότι οι σχέσεις εξουσιαστή και
εξουσιαζόμενου είναι σκληρότερες και πιο απαράδεκτες στο στρατό,
οτι καταπατείται η ανθρώπινη προσωπικότητα, με αποτέλεσμα να απε-
χθάνεται αυτό τον милитарιστικό θεσμό.

Κανένας εργάτης δεν έχει να χάσει τίποτα απ' αυτόν το κόσμο, αφού
τίποτα δεν του ανήκει. Οι μόνοι που κινδυνεύουν είναι οι αφέντες
του πλανήτη-μας. Αυτοί έχουν πράγματι πολλά να χάσουν. Γι' αυτό
χρειάζονται το στρατό. Γι' αυτό πρέπει να τον καταργήσουμε.

ΤΕΛΙΚΑ ΟΣΕΣ ΑΝΑΒΟΛΕΣ ΚΙ ΑΝ ΖΗΤΗΣΕΙ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ
ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΙΝΗ ΜΟΙΡΑ ΠΟΥ ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΜΑΣ
δηλαδή τον απάνθρωπο ρόλο του μισθωτού σκλάβου, του ειδικευμένου
εργάτη, του επιστήμονα-τεχνοκράτη.

Κ Α Τ Ω Ρ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Σ Κ Α Ι Τ Ο Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο

Ομάδα Αντιεξουσιαστών Μαθητών.

Π Α Ρ Ο Υ Σ Ι Α Σ Η Ε Ν Ο Σ Β Ι Β Λ Ι Ο Υ

" Η πάλη του ανθρώπου ενάντια στην
εξουσία είναι η πάλη της μνήμης ενάντια στη λήθη. "

ΜΙΛΑΝ ΚΟΥΝΤΕΡΑ

Κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις της "Διεθνούς Βιβλιοθήκης" το βιβλίο του γέροντα διεθνιστή επαναστάτη Α. Στίνα (Σπύρος Πρόφτης) με τίτλο:

Ε Α Μ ...ΕΛΛΑΣ...Ο Π Λ Α

'Η "είδική αποστολή" της εθνικής αντίστασης στο δεύτερο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και η συμβολή της στη βιβλική καταστροφή που εν ψυχρώ προετοιμάζουν οι δήμιοι που κυβερνούν τους λαούς.

'Επιθυμώντας να συμβάλλουμε στη διάδοση αυτού του βιβλίου και στην αποτροπή της αποσιώπησής του, καλούμε την ελευθεριακή νεολαία του 'Αγρινίου να συμβάλλει στη διάδοσή του, η οποία εντάσσεται στο έγχερμα διαβρώσεως της κρατικά θεσμοποιημένης πλέον "άντα- γνώρισης της εθνικής αντίστασης".

Μιά εθνική αντίσταση της οποίας η είδική αποστολή δέν συνίστατο σε τίποτε άλλο παρά στη βαρειά ήττα της προλεταριακής επανάστασης, δέν συνίστατο σε τίποτε άλλο παρά στην παρεμπόδιση, στην καταστολή των προσπαθειών των αλληλοσφαζόμενων λαών να μετατρέφουν τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο σε προλεταριακή επανάσταση.

Τό βιβλίο αποτελείται από δύο μέρη.

Τό πρώτο μέρος ασχολείται με τό ζήτημα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, με την εθνική αντίσταση στο Β' παγκόσμιο πόλεμο, με την έκκαθάριση των διεθνιστών, με τό γιατί τό ΕΑΜ δέν πήρε την έξου- σία.

Τό δεύτερο μέρος με την όργάνωση του κράτους του ΕΑΜ στην Ε- λεύθερη 'Ελλάδα.

'Εντοπίζουμε την προσοχή μας σε δύο ζητήματα ύψιστης σημασίας.

Τό ένα από αυτά αφορά τους στόχους της εθνικής αντίστασης, την είδική αποστολή της. Στόχος της εθνικής αντίστασης, στόχος της συγκροτήσεως στρατού με ιεραρχική δομή δέν ήταν η σύγκρου- ση με τον γερμανικό στρατό, πράγμα αδύνατο να συμβεί και έξ' άλλου

δέν συνέβη.

Ο ΕΛΛΑΣ μπορεί νά κυριαρχούσε στά βουνά, αλλά αυτό γινόνταν γιατί εκείνο τό όποιο ένδιέφερε τούς γερμανούς, είδικά μετά τό 1943 πού ήξεραν ότι έχασαν τόν πόλεμο, ήταν ό έλεγχος τών κεντρικῶν, τῶν οδικῶν καί σιδηροδρομικῶν συγκοινωνιῶν, τῶν αεροδρομίων καί τῶν λιμανιῶν, πού ήταν άπαραίτητα γιά τήν άποχώρησή τους από τήν 'Ελλάδα.

'Ο ΕΛΛΑΣ δέν μπορούσε νά κάνει κανονικό πόλεμο μέ τούς γερμανούς. Τό ΕΑΜ-ΕΛΛΑΣ συγκροτήθηκε γιά νά καταλάβει τήν έξουσία τό ΚΚΕ, όταν θά έφευγαν οί γερμανοί. Γιατί όμως μετά τήν άποχώρηση τῶν γερμανῶν ή κυβέρνηση τοῦ βουνοῦ, ή ΠΕΕΑ, δέν άνακηρύσσει τόν έαυτό της σέ κυβέρνηση τῆς χώρας; 'Απλούστατα γιατί ή διορισμένη από τόν Τσώρτσιλ καί τόν Γεώργιο κυβέρνηση τοῦ Γ. Παπανδρέου είχε άναγνωριστεῖ καί από τή Ρωσία ως ή μόνη νόμιμη κυβέρνηση τῆς χώρας.

'Η είδική άποστολή τῶν ΚΚΕ-ΕΑΜ-ΕΛΛΑΣ συνίστατο στήν παρεμπόδιση τῆς οικειότητας, τῆς ανθρώπινης σχέσης ανάμεσα στόν πληθυσμό καί τούς 'Ιταλούς καί Γερμανούς στρατιῶτες,

'Η είδική άποστολή τους συνίστατο στό νά παρεμποδίσουν τόν ΧΑΝΣ νά ξαναβρεῖ τόν ΦΡΑΝΣ καί τόν ΠΕΤΡΟ, πού δούλευαν μαζί στήν ἴδια φάμπρικα, νά τούς έμποδίσει νά ξαναβροῦν τήν κοινή τους ταξική γλώσσα καί νά θέσουν καυτά έρωτήματα: "Γιατί έμεῖς άδελφοί, έκμεταλευόμενοι έργάτες, σκοτωνόμαστε μεταξύ μας; Τί διαφορές έχουμε; Ποιοί έχουν συμφέρον από τή σφαγή άναμεσαί μας;" Καί άσφαλώς θά βρίσκαν τήν άπάντηση.

Τό δεύτερο σημαντικό ζήτημα εἶναι ή δολοφονία τῶν άναρχικῶν, τῶν τροτσκιστῶν καί τῶν έρχειομαρξιστῶν από τούς σταλινικούς τῆς ΟΠΛΑ.

Σκότωσαν άγωνιστές άφοσιωμένους μέ όλη τους τή ψυχή στό άπελευθέρωτικό κίνημα τῶν μισθωτῶν εργαζομένων, μέ πλούσια επαναστατική παιδεία καί σημαντικότερη πνευματική όξύνοια. 'Αγωνιστές δοκιμασμένους από χρόνια στίς φυλακές, στίς έξορίες, στά βασανιστήρια.

Γιά τό 'Αγρίνιο άναφέρεται ή περίπτωση τοῦ Πάνου 'Αναστασίου, ό όποιος, άφοῦ κατέρριψε σέ τρία άνταρτοδικεῖα τή σκευωρημένη κατηγορία ό,τι έξ'αίτίας του δέν άνατινάχθηκε τραῖνο μέ τσολιάδες καί άθωώθηκε, καταδικάσθηκε από τέταρτο άνταρτοδικεῖο έμπαθῶν σταλινικῶν.

Πρός το παρόν, αναφέρουμε τά ὀνόματα τῶν διεθνιστῶν τοῦ Ἀγρινίου, οἱ ὅποιοι δολοφονήθηκαν ἀπό τοὺς σταλινικούς καί ἐλπίζουμε, συντόμως, νά δημοσιοποιήσουμε ὅλο τό ὕλικό τό ὅποιο ἔχουμε γιά τό ἀρχαιομαρξιστικό κίνημα τοῦ Ἀγρινίου.

ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΥΣ ΣΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ

1. Πᾶνος Ἀναστασίου	Τσαγγάρης
2. Νῆκος Εὐαγγέλιος	Καπνεργάτης
3. Μῆτσος Καπετανάκης	Καπνεργάτης
4. Κώστας Καλογεράκης	Καπνεργάτης
5. Μῆτσος Θεμελῆς	Καπνεργάτης
6. Γιάννης Μάγειρας	Καπνεργάτης
7. Νῆκος Ζαχαριάδης	Καπνεργάτης
8. Νῆκος Ζησιμόπουλος	Μαραγκός
9. Κώστας Λαδᾶς	Τσαγγάρης
10. Γεώργιος Κωνσταντίνου	Ταχυδρομικός
11. Νῆκος Παγώνης	Φοιτητής
12. Βασίλης Ράπτης	Μαθητής
13. Θεμελῆς Θεμελῆς	Καπνεργάτης

"Ἡ οὐσιαστική ἀντίθεση δέν βρισκόνταν ἀνάμεσα στόν ΕΛΑΣ καί τόν ΕΔΕΣ, δέν βρισκόνταν καί δέν βρῖσκεται ἀνάμεσα στήν ἀριστερά καί τήν δεξιά. Ἡ οὐσιαστική ἀντίθεση δέν βρῖσκεται μεταξύ μιᾶς ἰδεολογίας καί μιᾶς ἄλλης ἰδεολογίας, ἀλλά ἀνάμεσα στήν ἰδεολογία καί στήν πραγματικότητα." Ὅπως, προφητικά, διέβλεψε ὁ φρεϊδερίκος Νίτσε, ὅταν θά ἀποκαλυφθοῦν οἱ καθαρά ἐξουσιαστικές σχέσεις στίς ὁποῖες βασίζονται ὅλες οἱ ἰδεολογίες-δημοκρατικές, οὐμανιστικές, σοσιαλιστικές-τότε θά ἀναδυθεῖ ἡ σημαντικότερη προοπτική τῆς συνειδητῆς ἐπιλογῆς".

Γ.Κ.

Παραθέτουμε δύο ἀποσπάσματα ἀπό τό βιβλίό τοῦ Α. Στίνα "ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ".

"Ἀπό τίς πρῶτες μετά τόν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο ἐπαναστατικές ἐξορμήσεις τῶν μαζῶν, ἀπό τή μεγάλη αὐτή ἡρωϊκή ἐποχή ὅπου οἱ μᾶζες ἐνωμένες πάνω ἀπό σύνορα καί πατρίδες ἀγωνίζονταν γιά

μιά αδελφική κοινωνία, δέν είχαν περάσει παρά 17 χρόνια. Σέ πολλούς από τούς σφαζόμενους σήμερα μεταξύ τούς αδελφούς εργάτες θά διατηροῦνταν οἱ ἀναμνήσεις ἢ θά μπορούσαν νά ξαναζωντανέφουν. Τά ἐπαναστατικά συνθήματα τῶν διεθνιστῶν ἀναμφισβήτητα θά μπορούσαν νά βροῦν ἀπήχηση. Αὐτό ὅμως εἶναι πού σέ καμμιά περίπτωση δέν ἔπρεπε νά γίνει. Καί σ' αὐτό ἦταν ἀπόλυτα σύμφωνοι καί οἱ δύο ἀντίπαλοι, καί ὁ "δημοκρατικός" καί ὁ φασιστικός κόσμος.

"Ἐπρεπε μέ τά ὁποιαδήποτε μέσα νά ἐμποδιστεῖ αὐτή ἡ οἰκειότης ἢ φιλική σχέση, ἢ ἀνθρώπινη σχέση, ἢ συναδέλφωση τοῦ πληθυσμοῦ μέ τούς ἰταλούς καί γερμανούς στρατιῶτες, ἔπρεπε νά διατηρεῖται καί νά βαθαίνει τό μίσος καί γι' αὐτό ἔπρεπε νά ἐπαναφερθεῖ ὁ πόλεμος μέ τήν πιό βάρβαρη, τήν πιό ἄγρια καί τήν πιό παράλογη μορφή του. Καί αὐτή ἦταν ἡ ἀποστολή πού εἶχε ἀναλάβει καί πού γι' αὐτό δημιουργήθηκε ἡ "ἐθνική ἀντίσταση".

Καί οἱ γερμανικές καί οἱ ἰταλικές ἀρχές βλέπανε σ' αὐτή τήν οἰκειότητα τοῦ πληθυσμοῦ μέ τούς στρατιῶτες τῆς κατοχῆς μιά ἀπειλή. Γι' αὐτό πολύ συχνά ἀλλάζανε καί ἀντικαθιστοῦσανε τίς μονάδες κατοχῆς ἀπό μιά περιοχὴ σέ ἄλλη. "

Σκότωσαν τόν Κ. Σπέρα ἀναρχικό τσιγαρά, στέλεχος τοῦ 'Εργατικοῦ Κέντρου 'Αθηνῶν, πρὶν ἀπό τήν ἴδρυση τῆς ΓΣΕΕ καί ἀρχηγό τῆς ἐξέγερσης τῶν μεταλλωρύχων τῆς Σερίφου τόν Αὐγουστο τοῦ 1917. Ἐἶχε πάρει μέρος στό 1ο καί 2ο συνέδριο τῆς ΓΣΕΕ, ἐκπρόσωπος τῶν ἀναρχοσυνδικαλιστῶν ἐργατῶν, τῶν ὁποίων τίς ἰδέες ὑποστήριξε σ' αὐτά. Κατόπι, μέ τήν πλήρη ἐπιβράτηση τοῦ ΚΚΕ στό συνδικαλιστικό κίνημα, παραιτήθηκε ἀπό κάθε πολιτική καί συνδικαλιστική δράση. Ἡ μπροσούρα πού ἔγραφε στή φυλακὴ γιὰ τήν ἀπεργία καί τά φονικά γεγονότα τῆς Σερίφου εἶναι ἴσως τό σημαντικώτερο ντοκουμέντο γιὰ τήν πραγματικὴ ἱστορία τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος.

Σκότωσαν τόν Στέλιο 'Αρβανιτάκη, ἐργάτη τσιγαρά, κύριο ἐκπρόσωπο τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς στήν 'Ελλάδα καί τόν μόνον πού εἶχε διαμαρτυρηθεῖ γιὰ τή σφαγὴ τῆς Κρουστάνδης, τό Μάρτη τοῦ 1921. Τό 1923-1924 ἦταν ἀπό τούς ἀρχηγούς τῆς Κομμουνιστικῆς "Ἐνωσης τοῦ Πειραιᾶ, τῆς 'Οργάνωσης τῶν πιό μαχητικῶν προλετάρων τοῦ Πειραιᾶ πού ἀποσπάστηκαν ἀπό τό ΚΚΕ καί τήν ὀπουρτουμιστική καί ἀπεργοσπαστική πολιτική του καί πού βρέθηκε ἐπικεφαλῆς τῶν ἀπεργῶν ἐργατῶν τοῦ Πειραιᾶ σ' ὅλες τίς μάχες πού ἔδιναν μέ τή χωροφυλακὴ

καί τούς τσερκέζους τοῦ Πλαστήρα. Ἀποκλείστηκε ἀπό τό ΚΚΕ μέ ἀπόφαση τῆς Κ.Δ καί τῆς Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὁμοσπονδίας. Ἀπό τότε ζοῦσε ἔξω ἀπό κάθε ὀργάνωση ὁπαδός τοῦ ἀναρχικοῦ κομμουνισμοῦ καὶ πάντα στήν πρώτη γραμμή σ' ὅλες τίς διαδηλώσεις καί στίς συγκρούσεις τῶν ἐργατῶν μέ τήν ἄστυνομία. "

Ἐπεύθυνος γι' αὐτό τό τεύχος εἶναι ὁ Γιάννης Καρύτσας,
'Αλεξάνδρου Παπάγου 12, Ἀγρίνιο. Σ' αὐτή τῆ διεύθυνση
μπορεῖτε νά στείλλετε ὅποιαδήποτε κείμενα ἢ γράμματα.

Γιά τήν ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ ἐργάστηκαν οἱ: Ἄρης
Καρ., Γιάννης Καρ., Σταῦρος Ντ.. Βοήθησαν ὁ Γιάννης Ντ., ἡ
Ρένα Τζ. καί ἡ Σοφία Λ.

Εὐχαριστοῦμε γιά τή γραφομηχανή τήν Λένα.

«Ο ήττημένος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, δεν ήταν ο φασισμός που ήδη είχε κατακλύσει με τη μιά ή την άλλη μορφή τό μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη.

Ο βάρειά ήττημένος αυτού του πολέμου ήταν η Έπανάσταση.

Και αυτή ήταν η ειδική αποστολή της Έθνικης Αντίστασης.

Δίκαια επί τέλους και στην Ελλάδα αναγνωρίζεται επίσημα τό σωτήριο για την έκμεταλευτική κοινωνία έργο της».

Α. ΣΤΙΝΑΣ

«Εμείς δέ χάσαμε, και θα νικήσουμε έφ' όσον δέν έχουμε χάσει τόν τρόπο νά μαθαίνουμε».

ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ

70 δρχ.